

Περιοδικό της Ελληνικής Κτηνιατρικής Εταιρείας

Τόμ. 7, Αρ. 1 (1956)

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

BULLETIN
DE LA
SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE
HELLÉNIQUE

BULLETIN
OF THE
HELLENIC VET. MEDICAL
SOCIETY

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1956

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΤΟΥΣ 1956
Ν. Κοεμτζόπουλος (Πρόεδρος) - Σ. Παπασπύρου (Αντιπρόεδρος)
Κ. Ταρλατζής (Γεν. Γραμματεύς) - Χ. Δουμένης (Ειδ. Γραμματεύς)
Σ. Αύφαντης (Ταμίας)

•

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΛΤΙΟΥ
Ν. Τζωρτζάκης, Κ. Ταρλατζής, Κ. Β. Σωτηρόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Βοτανικός Κήπος - Αθήναι (Τ3)

SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE
Jardin Botanique - Athènes (T3)

HELLENIC VETERINARY MEDICAL SOCIETY
Botanical Gardens - Athens (T3)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

BULLETIN
DE LA
SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE
HELLÉNIQUE

BULLETIN
OF THE
HELLENIC VET. MEDICAL
SOCIETY

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1956

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΤΟΥΣ 1956

Ν. Κοεμτζόπουλος (Πρόεδρος) - Σ. Παπασπύρου (Ἀντιπρόεδρος)
Κ. Ταρλατζής (Γεν. Γραμματεὺς) - Χ. Δουμένης (Εἰδ. Γραμματεὺς)
Σ. Ἀῦφαντῆς (Ταμίας)

•

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΛΤΙΟΥ

Ν. Τζωρτζάκης, Κ. Ταρλατζής, Κ. Β. Σωτηρόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Βοτανικὸς Κήπος - Ἀθῆναι (Τ3)

SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE

Jardin Botanique - Athènes (T3)

HELLENIC VETERINARY MEDICAL SOCIETY

Botanical Gardens - Athens (T3)

Έτησία συνδρομή έταίρων Έλλην. Κτηνιατρ. Έταιρείας Δρχ.	100
(Οί έταίροι λαμβάνουσι τὸ Δελτίον δωρεάν)	
Έτησία συνδρομή Δελτίου (έσωτερ.)	» 100
» » » (έξωτρ.)	» 120
Έτησία συνδρομή Δελτίου (διά φοι- τητάς)	» 40

Έμβάσματα και έπιταγαί
Σ Ω Τ Η Ρ Ι Ο Ν Α Ψ Φ Α Ν Τ Η Ν
Κτηνιατρικόν Μικροβιολογικόν Ίνστιτουτόν
Βοτανικός Κήπος - Αθήναι (Τ3)

Διευθυντής Συντάξεως
Κ Ω Ν Σ Τ. Τ Α Ρ Λ Α Τ Ζ Η Σ
Κτηνιατρικόν Μικροβιολογικόν Ίνστιτουτόν
Βοτανικός Κήπος - Αθήναι (Τ3)

Chef de redaction
Dr. C. T A R L A T Z I S
Institut Bactériologique Vétérinaire
Jardin Botanique - Athènes (T3)

Η ΛΟΙΜΩΔΗΣ ΒΡΟΓΧΙΤΙΣ ΤΩΝ ΝΕΟΣΣΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ *

Υ π ό

Σ. Α Ψ Φ Α Ν Τ Η

Κτηνιατρικόν Μικροβιολογικόν Ίνστιτούτον Ὑπουργείου Γεωργίας (Ἀθήναι)

Α'. ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Ἡ ὑψηλῶς μεταδοτικὴ αὕτη ἀσθένεια τῶν νεοσσῶν παρουσιάζεται εἰς διαφόρους χώρας μὲ οὐχὶ πάντοτε τὸν αὐτὸν βαθμὸν σοβαρότητος. Ἦδη ἀπὸ τὸ ἔτος 1931 οἱ Schalk καὶ Hawn εἰς Η. Π. Α. περιγράφουσι μίαν «νέαν ἀναπνευστικὴν νόσον τῶν νεοσσῶν». Μετὰ δύο ἔτη οἱ Beach καὶ Schalm ἀνακαλύπτουσι τὸν ἰὸν τῆς βρογχίτιδος.

Κατ' ἀρχὰς ἐπιστεύθη ὅτι ὁ αἰτιολογικὸς παράγων ἦτο ὁ ἴδιος μὲ τὸν τῆς λαρυγγοτραχειίτιδος, ἀλλὰ μετέπειτα ἀνεκαλύφθη ὅτι αἱ δύο ἀσθένειαι ἀποτελοῦσιν ἐκάστη χωριστὴν ὄντοτητα εἰς τὸν πίνακα τῶν ἀναπνευστικῶν ἀσθενειῶν τῶν πτηνῶν.

Ὁ ἰὸς τῆς βρογχίτιδος παρουσιάζει παραπλήσιον μέγεθος μὲ τὸν τῆς λαρυγγοτραχειίτιδος, διὰ τοῦ ἠλεκτρονικοῦ δὲ μικροσκοπίου φαίνεται ὡς στρόγγυλα σωματίαι· ὀλιγάριθμοι μορφαὶ παρουσιάζονται ἐπιμήκεις, ὡς ὁ ἰὸς τῆς ψευδοπανώλους.

Διαπερῶ τοὺς ἠθμοὺς Berkefeld V. N. καὶ W. φονεύεται δὲ ὑπὸ θερμοκρασίαν 56° C. ἐντὸς 10' λεπτῶν τῆς ὥρας. Καλλιεργεῖται εἰς γόνιμα ὡὰ ὄρνιθος ἐφ' ὧν προσαρμόζεται πλήρως μετὰ τὴν 60ὴν κατὰ σειρὰν τυφλὴν δίοδον, ὁπότε φονεῖται τὰ ἔμβρυα ἐντὸς 48 ὡρῶν ἀπὸ τοῦ ἐνοφθαλμισμού των, ἀποβάλλον συγχρόνως τὴν ἔναντι τῶν νεοσσῶν παθογένειάν του ὡς καὶ τὴν ἀντιγονικὴν του ἱκανότητα.

Εἰς χώρας ἔνθα ἡ μεταδοτικὴ βρογχίτις ἐμφανίζεται ὑπὸ σοβαρὰν μορφήν, ὡς εἰς Καναδᾶν καὶ Η. Π. Α., προκαλεῖ ὑψηλὴν θνησιμότητα δυνάμεν νὰ φθάσῃ τὰ 70 % ἐπὶ τῶν προσβεβλημένων. Ἡ πλέον εὐαίσθητος ἡλικία εἶναι ἡ ἀπὸ 5 ἕως 21 ἡμερῶν τοιαύτη. Νεοσσοὶ λαθέντες ἐκ τῆς ἀσθενείας δύνανται ἐπὶ ἓνα μῆνα νὰ μεταδίδωσι τὴν ἀσθένειαν εἰς εὐαίσθητα πτηνὰ ἐρχόμενα εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῶν.

Τὰ ἡλικίας ἄνω τοῦ μηνὸς πτηνὰ θνήσκουσιν εἰς χαμηλὸν ποσοστὸν,

(*) Ἀνεκοινώθη εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας τῆς 15ης Μαρτίου 1956.

ἀλλ' αἱ ἐπακολουθητικαὶ οἰκονομικαὶ ἀπώλειαι εἶναι τοσαῦται ὥστε νὰ θεωρῆται ἡ ἀσθένεια αὕτη εἰς ἐνίας χώρας, ἕξ ἴσου σοβαρὰ μὲ τὴν ψευδοπανώλην. Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὠτοτοξίας ἐμφανιζομένη ἀσθένεια ἐπιφέρει σοβαρὰν πτώσιν αὐτῆς, διαρκεῖ δὲ ἔτι πλέον ἀπὸ τὴν πτώσιν τὴν προκαλουμένην ὑπὸ ἐτέρων ἀσθενειῶν, εἰς τρόπον ὥστε τὰ 50 % τῶν ὠτόκων ὀρνίθων καθίστανται ἄχρηστοι.

Ἡ ἐπάσις τῆς ἀσθενείας εἶναι βραχείας διαρκείας, ἰδίᾳ κατὰ τὴν πειραματικὴν ἀναπαγωγὴν ταύτης.

Ἡ συμπτωματολογία τῶν νεαρῶν ἀσθενῶν συνίσταται εἰς πυρετόν, δύσπνοιαν, πτερνίσματα καὶ δίψαν, ἐνίοτε δὲ παρουσιάζεται καὶ ρινικὸν ἔκκριμα. Ἐξελίσσεται συνηθέστατα ὑπὸ ὀξείαν μορφήν ἐντὸς ἑπτὰ κατὰ μέσον ὄρον ἡμερῶν. Ἡ περιστέρω εἶναι φυσικῶς ἀνθεκτικὴ.

Τὸ πλέον χαρακτηριστικὸν νεκροτομικὸν εὗρημα εἶναι ἡ φλόγωσις τῶν βρόγχων καὶ πνευμόνων, καὶ ἡ ἀπόφραξις τῶν βρόγχων ἐκ τοῦ συσσωρευμένου ἐκκρίματος.

Ἡ νόσος συγγέεται μετὰ τῆς λαρυγγοτραχειίτιδος, τῆς ψευδοπανώλους καὶ τῆς χρονίας ἀναπνευστικῆς νόσου (C.R.D.). Ἡ βιολογικὴ καὶ ἐργαστηριακὴ ἔρευνα δύνανται νὰ πραγματοποιήσωσι ἐπακριβῶς τὴν διαφορικὴν διάγνωσιν διὰ τῆς μολύνσεως εὐαισθητῶν νεοσσῶν, διὰ τῆς κατὰ Hirst δοκιμασίας (πρὸς διάγνωσιν τῆς ψευδοπανώλους καὶ τῆς χρονίας ἀναπνευστικῆς νόσου), διὰ τῆς μεθόδου τῆς διασταυρουμένης ἀνοσίας, ὡς καὶ διὰ τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ ὑπόπτου βρογχικοῦ ἐκκρίματος εἰς γόνιμα ὠὰ ὀρνίθου. Ἡ εἰδικὴ θεραπεία τῆς νόσου εἶναι ἄγνωστος, ἡ δὲ προφύλαξις συνίσταται εἰς ἐνδορινικὸν ἐμβολιασμὸν διενεργούμενον ἕνα μῆνα τὸ ἀργότερον πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ὠτοτοξία.

Ἡ νόσος αὕτη διεπιστώθη κλινικῶς καὶ ἀνατομοπαθολογικῶς ὑπὸ τῶν Ταρλατζῆ καὶ Δραγῶνα τὸ 1952, ὁ προκαλῶν ὅμως ταύτην διηθητὸς ἰὸς ἀπεμονώθη τὸ πρῶτον παρ' ἡμῶν διὰ καλλιέργειας αὐτοῦ ἐπὶ ἐμβρυοφόρων ὠῶν ὀρνίθου.

Β'. ΗΜΕΤΕΡΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΧΕΤΙΚΟΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τὴν 13-6-55 προσήχθησαν ἡμῖν πρὸς ἐξέτασιν ἓν πτῶμα καὶ δύο ἀσθενεῖς νεοσσοὶ ἡλικίας 30 ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Σαράφογλου, διατηροῦντος πτηνοτροφεῖον εἰς Χαρβάτιον Ἀττικῆς. Σύνολον ἐκτρεφομένων πουλερικῶν 5.000, ἀσθενήσαντα 500, ἔθανον 80 ἐντὸς δεκαήμερου μὲ μέσσην διάρκειαν τῆς νόσου 8 ἡμέρας.

Ἡ νόσος ἤρχισεν αἰφνιδίως εἰς τοὺς νεοσσοὺς μὲ δύσπνοιαν καὶ ἀνορεξίαν. Κατὰ τὴν νεκροψίαν ἀνεύρομεν τυρῶδες πῶμα κατὰ τὴν διακλάδωσιν τῆς τραχείας ἐμφράσσον ταύτην, καὶ πνευμονικὸν οἴδημα.

α) Μικροβιολογικὴ ἀναζήτησις.

Αὕτη ἀπέβη ἀρνητικὴ διὰ μικροοργανισμοὺς παθογόνους διὰ τὰ πτηνά, κατόπιν καλλιέργειας τοῦ περιεχομένου τῶν βρόγχων, σπλάγχμων καὶ ἐγκεφάλου, εἰς τὰ συνήθη ὑγρὰ καὶ στερεὰ θρεπτικά ὑλικά.

β) Καλλιέργεια εἰς ἐμβρυοφόρα ὠὰ ὄρνιθος.

Συλλέξαντες τὸ περιεχόμενον τῆς τραχείας καὶ τῶν βρόγχων διὰ πλύσεως ἐντὸς φυσιολογικοῦ ὄρου εἰς ἀναλογία 1 : 20 καὶ προσθέσαντες ἀντιβιοτικά (πενικιλίνη 1.000 U. καὶ στρεπτομυκίνη 0,01 γρ. κατὰ κ. ὑφ. ἑνωιορήματος), ἐφυγοκεντρήσαμεν ἐπὶ 20' λεπτά τῆς ὥρας εἰς 1.500 στροφὰς κατὰ λεπτόν. Ἐποῦ ἐδόθη ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος εἰς τὰ ἀντιβιοτικά νὰ δράσουν κατὰ τῶν μικροβίων τῶν περιεχομένων εἰς τὸ ἐνωιορήμα, ἐχρησιμοποίησαμεν τοῦτο διὰ πρῶτην δίοδον εἰς ἐμβρυοφόρα ὠὰ ὄρνιθος. Ἐνεκα λόγων ἀνεξαρκῆτων τῆς θελήσεως ἡμῶν δὲν προέβημεν ἐξ ὑπαρχῆς εἰς βιολογικὸν πείραμα. Ἐνοφθαλμίσαμεν ἀριθμὸν τινὰ γονίμων ὠῶν ὄρνιθος ἡλικίας 10 ἡμερῶν διὰ 0,2 κ. ὑφ. ἕκαστον, ἐπὶ τοῦ χοριο - ἀλλαντοειδοῦς χιτῶνος.

Προηγουμένως ἐγένετο ὠοσκόπησις καὶ ἐσημειώθη ἐπὶ τοῦ κελύφους ὁ ἀεροθάλαμος καὶ ἡ θέσις τοῦ ἐμβρύου, ἵνα οὕτω εὑρεθῇ ἡ ἀκριβὴς θέσις τοῦ ἀνοίγματος τοῦ ὠοῦ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐσηματίσθη ὁ τεχνητὸς ἀεροθάλαμος.

Τὰ ὠὰ ἐτοποθετήθησαν ἐκ νέου εἰς τὸν ἐπωαστήρα ὑπὸ θερμοκρασίαν 38,5° C ὠοσκοπούμενα καθημερινῶς.

Τὴν τετάρτην ἀπὸ τοῦ ἐνοφθαλμισμού ἡμέραν ἅπαντα τὰ ἐμβρυα ἔζων εἰσέτι. Προέβημεν τότε εἰς τὸ ἀνοίγμα τῶν πλείστων καὶ τὴν συλλογὴν τοῦ ἀλλαντοϊκοῦ ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον ἐλεγχθὲν διὰ καλλιεργείων εἰς θρεπτικά ὑλικά εὑρέθη στειρόν.

Ἐπειδὴ ὁ ἴδς τῆς μεταδοτικῆς βρογχίτιδος τὸν ὁποῖον ἀνεζητοῦμεν δὲν φονεύει τὰ ἐμβρυα εἰμὴ κατόπιν μερικῶν τυφλῶν (ἀνευ μακροσκοπικῶν ἀλλοιώσεων) δίοδον κατὰ σειρᾶν, ἐχρησιμοποίησαμεν τὸ ἀλλαντοϊκὸν ὑγρὸν τῆς πρώτης δίοδου διὰ τὴν δευτέραν τοιαύτην, ἐνοφθαλμίσαντες ἐκ τούτου αὐτουσίῳ, ὠὰ 10 ἡμερῶν καὶ εἰς ἀναλογία 0,2 κ. ὑφ. δι' ἕκαστον, κατὰ τὴν ἰδίαν ὡς ἄνω μέθοδον.

Τὰ ἐμβρυα τῆς πρώτης δίοδου ἐφαίνοντο καθυστερημένης ἀναπτύξεως συγκρινόμενα πρὸς κρατηθέντας ἐμβρυα-μάρτυρας τῆς ἰδίας ἡλικίας. Τὰ μὴ ἀνοίγντα ὠὰ τῆς πρώτης δίοδου, ἔζων εἰσέτι περὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐκκολάψεως, μὴ ἐκκολαφθέντα ἐν τούτοις.

Τὴν τρίτην ἡμέραν προέβημεν εἰς τὴν συλλογὴν ἀλλαντοϊκοῦ ὑγροῦ ἐκ ζώντων ἐμβρύων τῆς δευτέρας δίοδου καὶ ἠλέγξαμεν τὴν στειρότητα αὐτοῦ, χρησιμοποιήσαντες τοῦτο διὰ τὴν τρίτην δίοδον.

Κατὰ τὰς καθημερινὰς ὠσκοπήσεις τῶν ὠῶν τῆς δευτέρας διόδου διεπιστώσαμεν τὰ ἐξῆς : Τὴν ἕκτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ ἐνοφθαλμισμού τὰ 50 % περίπου τῶν ἐμβρύων εἶχον χάσει τὴν ζωτικότητα τῶν, μόλις κινούμενα ἐντὸς τοῦ κελύφους. Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἔθανον τὰ 30 % τοῦ συνόλου τῶν ἐνοφθαλμισθέντων καὶ τὴν ὄγδον ἡμέραν ἦτοι εἰς ἡλικίαν 18 ἡμερῶν ἐπαύσεως τὰ 50 % τοῦ συνόλου ἦσαν νεκρά. Τὰ ὑπόλοιπα εὐρέθησαν ζῶντα, μὴ ἐκκολαφθέντα ἕως τὴν 22αν ἡμέραν ἐπαύσεως.

Αἱ ἀνευρεθεῖσαι ἀλλοιώσεις ἐπὶ τῶν πλείστων θανόντων ἐμβρύων συνοφίζονται ὡς ἐξῆς : Ὁ χοριο - ἀλλαντοειδῆς χιτὼν δὲν παρουσίαζεν ἐμφανεῖς ἀλλοιώσεις, ἀλλ' ὁ ἀμνιοτικὸς τοιοῦτος ἦτο ἰνώδης, σκληρωτικὸς. Τὸ ἀμνιοτικὸν ὑγρὸν ἦτο ἐλάχιστον, συγκρινόμενον μὲ αὐτὸ τῶν κρατηθέντων ὠῶν-μαρτύρων τῆς ἰδίας ἡλικίας, εἰς ἀρκετὰ δὲ ἔμβρυα εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἕξ ὀλοκλήρου τῆς ἀμνιοτικῆς μεμβράνης ἐπικολλουμένης ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου.

Ἐν ἀντιθέσει, τὸ ἀλλαντοϊκὸν ὑγρὸν ἦτο φυσιολογικὸν καὶ διαυγές. Ἡ καλλιέργεια εἰς θρεπτικὰ ὑλικά τῶν σπλάγχων καὶ ἀλλαντοϊκῶν ὑγρῶν ἀπέβη ἀρνητικὴ διὰ μικροοργανισμούς.

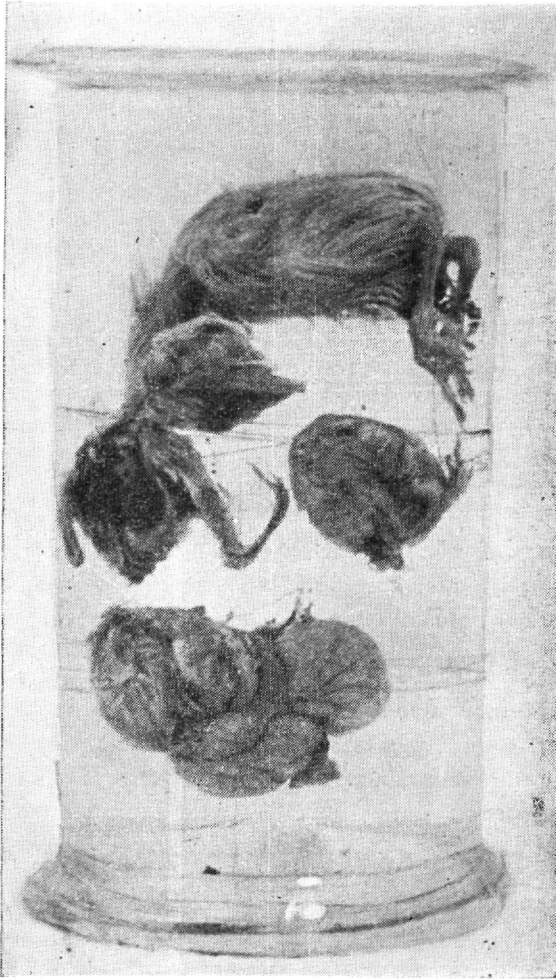
Ἄπαντα τὰ ἔμβρυα ἦσαν τὸ ἥμισυ τοῦ μεγέθους τῶν μαρτύρων καὶ ἐφαίνοντο ἀδυνατισμένα, εἶχον δὲ λάβει τὴν μορφήν μικρῶν στρογγύλων πλακούντων ἕνεκα τῆς στρεβλώσεως τῶν ἄκρων, τοποθετημένων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς. Τὸ δέρμα ἦτο εἰς πλείστα ἔμβρυα ἰκτερικόν. Τὰ ὀστᾶ ἐκλεπτυσμένα, καὶ ἔνια τούτων παρουσίαζον ἐλαφρὰς πετεχείας ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν ἄκρων. Ἡ λέκιθος παρουσιάζετο κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον πεπηγμένη, ἡ καρδία ὑπερτροφικὴ καὶ τὸ ἦπαρ ἰκτερικόν ἢ αἰμορραγικόν, ἢ κατ' ἐστίας νεκρωτικόν.

Ὁ σπλὴν ἦτο φυσιολογικός. Οὐδεμία ὁσμὴ ἀνεδίδετο ἐκ τῶν ζώντων ἢ θανόντων ἐμβρύων. Ἐκ τούτων διετηρήσαμεν δείγματα ἐντὸς φορμόλης. Αἱ ἄνω ἀλλοιώσεις ἐμφανίζονται εἰς τὴν φωτογραφίαν Νο I, ληφθεῖσαν ἐξ ἐμβρύων τῆς δευτέρας διόδου, εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ὁποίας διακρίνεται ὁ μάρτυς καὶ κάτωθεν τρία θανόντα ἔμβρυα ἐκ τῆς μολύνσεως, τῆς ἰδίας ἡλικίας ἅπαντα (18 ἡμερῶν). Ἡ φωτογραφία Νο II ληφθεῖσα ἀμα τῇ διανοίξει τοῦ ὠοῦ, ἐμφανίζει ἔμβρυον τῆς 6ης διόδου μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν συστροφὴν τῶν ἄκρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐνια τῶν ἐμβρύων οὐδὲν ἐδείκνυσον μακροσκοπικῶς. Ἡ δευτέρα διόδος ἀπέδειξεν ὅτι πράγματι εὐρισκόμεθα πρὸ τοῦ ἰοῦ τῆς μεταδοτικῆς βρογχίτιδος : ἡ στειρότης τῶν ἐμβρυϊκῶν ὑγρῶν εἰς μικροοργανισμούς, ὁ θάνατος τῶν ἐμβρύων εἰς ἡμερομηνίαν ἀπομεμακρυσμένην ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ἐνοφθαλμισμού καὶ αἱ ἀλλοιώσεις τῶν μεμβρανῶν, ὑγρῶν καὶ ἐμβρύων, συνέβαλον εἰς τὴν ταυτοποίησιν τοῦ ἰοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ προέβημεν εἰς τὴν πραγματοποίησιν δέκα τριῶν κατὰ

σειρὰν τυφλῶν διόδων εἰς ᾧ ἡλικίας 9 ἡμερῶν διὰ τῆς ὡς ἄνω περιγραφομένης μεθόδου.

Τὸ σύνολον ὅθεν τῶν διόδων ἀνῆλθεν εἰς δέκα πέντε ἐν ὄλφ. Ἀπὸ

Εἰκὼν I.

τὴν 3ην δίοδον τὰ ἔμβρυα ἤρχισαν θνήσκοντα εἰς βραχύτερον χρονικὸν διάστημα, τὰ πτῖλα δὲ τῶν ἐμβρύων τῆς διόδου ταύτης ἐνεφανίσθησαν εἰς τινὰ ἔμβρυα ἐξαιρετικῶς μακρὰ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐκκολαφθέντων νεοσσῶν. Τοῦ ἀλλαντοϊκοῦ ὕγρου μολυνθέντος κατὰ τινὰς διόδους, ἠναγκάσθημεν νὰ προσθέσωμεν πενικιλίνην καὶ στρεπτομυκίνην, δίχως τοῦτο νὰ παρεμποδίσῃ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἰοῦ ἐπὶ τῶν ἐμβρύων.

Ἀπὸ τὴν 7ην δίοδον τὰ ἔμβρυα ἔθνησκον ταχύτερον ὡς ἐξῆς : Μετὰ 4 ἡμέρας 30 %, μετὰ 5 ἡμέρας 40 % καὶ μετὰ 6 ἡμέρας 30 %.

Κατὰ τὰς τελευταίας τρεῖς διόδους τὰ ἔμβρυα ἔθνησκον μετὰ 4 ἕως 5

Εἰκὼν II.

τὸ πολὺ ἡμέρας ἀπὸ τῆς μόλυνσεως αὐτῶν, 40 % δὲ ἐκ τούτων περίπου, παρουσίαζον τὰς χαρακτηριστικὰς ἀλλοιώσεις τῆς δευτέρας διόδου.

Ὁ ἰὸς ἐκάστης διόδου διετηρεῖτο ἐντὸς τοῦ ἀλλαντοϊκοῦ ὑγροῦ εἰς 4° C.

γ) Πειραματικὴ ἀναπαραγωγὴ τῆς ἀσθeneίας.

Ἐξ ἀλλαντοϊκοῦ ὑγροῦ τῆς 3ης διόδου προέβημεν εἰς τὴν μόλυνσιν εὐαισιθῆτων, γνωστῆς προελεύσεως ὀρνιθίων μηδέποτε παρουσιασάντων ἀναπνευστικὴν τινὰ νόσον, ἡλικίας 65 ἡμερῶν, δι' ἐνδορρινικῆς καὶ ἐνδοτραχειακῆς ἐγχύσεως : μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἅπαντα παρουσίασαν ἑλαφρὰν δύσπνοιαν καὶ ἀνορεξίαν, τὴν ἐπομένην ὅμως ἡμέραν τὰ συμπτώματα παρῆλθον.

Ὁ πειραματισμὸς ἐπανελήφθη μὲ ἀλλαντοϊκὸν ὑγρὸν τῆς 6ης διόδου ἐπὶ νεοσσῶν ἡλικίας ἀπὸ 20 ἕως 30 ἡμερῶν, μὴ ἐμβολιασμένων κατ' οὐδέμιᾶς ἀσθeneίας : οὗτοι οὐδὲν σύμπτωμα παρουσίασαν.

δ) Ἱστολογικὴ μελέτη.

Ἡ ἱστολογικὴ ἐξέτασις τομῶν ἥπατος, καρδίας καὶ σπληνὸς προερχομένων ἐκ θανόντων μὲ χαρακτηριστικὰς ἀλλοιώσεις ἐμβρύων ἀπέδειξε τὰ ἐξῆς : Ἡπαρ : Μικραὶ καὶ μεγάλαι συγκεντρώσεις ἐντὸς τοῦ παρεγχύματος ἀποτελούμεναι ἐκ μονοπυρῆνων. Καρδία : Μικραὶ ἐστὶν ἐκ λεμφοκυττάρων, μεταξὺ τῶν ἰνῶν. Σπλήν : Ἐλαφρὰ ὑπεραιμία τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων.

Γ'. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Πρόκειται περὶ φυλῆς τινὸς τοῦ ἐλαφρῶς παθογόνου, πάντως πλέον παθογόνου τῆς φυλῆς «R» τῆς χρησιμοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Crawlay διὰ τὴν παραγωγὴν ἐμβολίου (H.P.A. 1953). Ἡ διατήρησις τοῦ τοῦ τῆς βρογχίτιδος τυγχάνει πολυδάπανος, διότι δεόν νὰ πραγματοποιηθῆται διὰ συνεχῶν διόδων ἐπὶ ὄρνιθιων μόνον, καθ' ὅσον ἐπὶ ἐμβρυοφόρων ὠῶν ὄρνιθος χάνει σημαντικῶς ἀπὸ τὴν παθογόνον του δύναμιν. Ἡ σχετικὴ δὲ ἀποτυχία τῆς ἀναπαραγωγῆς τῆς ἀσθενείας ἔγκειται εἰς τὴν χρησιμοποίησιν πτηνῶν μεγάλης σχετικῶς ἡλικίας καὶ ἰδίως εἰς τὴν μείωσιν τῆς παθογενείας τοῦ τοῦ, ὄντος ἤδη φυσικῶς ἐξησθενημένου.

Ἰὸς τῆς βρογχίτιδος καλλιεργηθεὶς ἐν Ἀμερικῇ παρουσίασε μέγιστον ποσοστὸν πυκνότητος τὴν 3ῃν ὥραν μετὰ τὸν ἐνοφθαλμισμὸν τῶν ἐμβρύων, ἡ πυκνότης δὲ αὕτη ἦτο ὑψηλοτέρα εἰς τὸν χοριο - ἄλλαντοϊκὸν χιτῶνα.

Ἐν τούτοις διὰ λόγους πρακτικῆς, ὡς καὶ διὰ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐδόθη ὁ χρόνος εἰς τὸν ἰὸν νὰ πολλαπλασιασθῆ, ἐχρησιμοποιήσαμεν διὰ τοὺς ἄλλεπαλλήλους ἐνοφθαλμισμοὺς ὑγρὸν ἐκ τοῦ ἄλλαντοϊκοῦ σάκκου ζῶντων ἐμβρύων ἀνοιγέντων τὴν 4ην μετὰ τὸν ἐνοφθαλμισμὸν ἡμέραν.

Τὰ εὐρήματα ἐπὶ τῶν ἐμβρύων ἅτινα χαρακτηρίζονται ὡς παθογνωμονικὰ τῆς βρογχίτιδος, συνίστανται εἰς τὸ συνεστραμμένον πέριξ ἐαυτῶν σχῆμα μὲ τὰ ἄκρα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ὡς καὶ ἡ ἑξαφάνισις τοῦ ἀμνιοτικοῦ ὑγροῦ.

Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἤδη διόδου, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ διάγνωσις εἶναι δυνατὴ, καθ' ὅσον αἱ χαρακτηριστικαὶ μακροσκοπικαὶ ἀλλοιώσεις ἀρχίζουσι ἀπὸ αὐτὴν τὴν διόδον.

Οἱ νεοσοὶ οἱ ἐκ μολυσμένων ἐμβρύων προερχόμενοι φθάνοντες τυχὸν μέχρι τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐκκολάψεως, δὲν ἐπιζῶσιν. Ἀπὸ τὴν 7ην διόδον τὰ ἐμβρυα ἀρχίζουσι νὰ θνήσκουσι τὴν 4ην μετὰ τὸν ἐνοφθαλμισμὸν ἡμέραν, μὲ ποσοστὸν θνησιμότητος 100 %, ὅπερ σημαίνει αὐξήσιν τῆς παθογενείας τοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐμβρύων κατὰ τὰς διαδοχικὰς διόδους.

Ἡ διαφορικὴ διάγνωσις ἀπὸ τὴν λαρυγγοτραχεΐτιδα εἶναι εὐκόλος, καθ' ὅσον ὁ ἰὸς τῆς τελευταίας παράγει σοβαρὰς παχύνσεις τοῦ χοριο-ἀλλαντοειδοῦς ἀπὸ τὴν πρώτην διόδον, τὰ δὲ ἐμβρυα παρὰ τὴν σοβαρότητα τῶν ἀλλοιώσεων τοῦ χιτῶνος τούτου, φθάνουσι μέχρις ἡλικίας ἐκκολάψεως.

Ἀνεγράφη ὅτι ὁ ἀπολύτως προσηρμοσμένος εἰς ἐμβρυοφόρα ὠὰ ὄρνιθος ἰὸς τῆς μεταδοτικῆς βρογχίτιδος (60 τοῦλάχιστον ἄλλεπαλλήλοι διόδοι), δὲν εἶναι ἀντιγονικός. Ἐπομένως, ὁ ἰὸς ὁ μεταβληθεὶς τοιουτοτρόπως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῆ πρακτικῶς πρὸς παραγωγὴν ἀνοσίας εἰς πτηνά. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὰ εἰς ἑτέρας χώρας παρασκευαζόμενα ἐμβόλια ζῶντων ἰῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας ταύτης, πραγματοποιοῦνται διὰ φυλῶν (φυσικῶς) ἀπαθογόνων ἀλλὰ διατηρούντων τὴν

ἀντιγονικὴν τῶν ιδιότητα. Ὁ ἀπομονωθεὶς δὲ ἰὸς τῆς περιπτώσεως ἡμῶν δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἀπαθογόνος δι' ἀπόπειραν παρασκευῆς ἐμβολίου. Ἐπὶ τούτοις, νομίζομεν ὅτι, ἡ χρησιμοποίησις τοιούτων ἐμβολίων παρ' ἡμῖν ἔνθα ἡ ἀσθένεια αὕτη σποραδικῶς μόνον ὑφίσταται καὶ οὐχὶ ὑπὸ σοβαρὰν μορφήν, δύναται νὰ ἐνέχῃ κινδύνους προερχομένους ἐκ τῆς μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας ὑπὸ ζῶντος ἰοῦ ἐμβολίου οὕτινος, δὲν δυνάμεθα νὰ προβλέψωμεν τὴν μελλοντικὴν παθογονικὴν του ἐξέλιξιν ἢ μετάλλαξιν.

Β Ι Β Λ Ι Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

- 1) **Beaudette F.**: etc. J. Amer. Vet. Med. Assoc. No 1, Jan. 1937.
- 2) **Biestler, Iowa**: Diseases of Poultry, 1945.
- 3) **Cunningham, C.**: etc. Amer. J. Vet. Res. t. 8, p. 209, 1947.
- 4) **Koch B.**: The Bull. Depart. of Agric. St. of California, vol. XXXVII, No 3.
- 5) **Lesbouyries, G.**: Pathologie des oiseaux, 1941.
- 6) **Loomis, L.**: Cunningham C. etc. Amer. J. Vet. Res. No 40, July, 1950.
- 7) **Ταρλατζῆς Κ. καὶ Δραγῶνας Π.**: Ἡ Συχνότης τῶν νοσημάτων τῶν κατοικιδίων πτηνῶν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ ἔτη 1953 καὶ 1954, Δελτίον Κτην. Ἑταιρείας 1955, 19, 5.

R É S U M É

La Bronchite Infectieuse des poussins en Grèce.

P a r

S. A y f a n t i s

Institut Bactériologique Vétérinaire du Ministère
de l'Agriculture (Athènes).

Après un aperçu rélatant les premières découvertes sur la Bronchite infectieuse des poussins, ainsi que celles qui ont vues le jour récemment, l'auteur décrit un cas de Bronchite infectieuse qui a sévit sur des poussins dans une exploitation aux environs d'Athènes.

Ce fait a été la cause de l'isolement du virus de la bronchite infectieuse pour la première fois en Grèce, malgré que depuis quelques années déjà, (7) l'existence de cette maladie était connue dans le pays, sevrissant sous un aspect plutôt benin.

Le virus fut cultivé sur des oeufs embryonnés de poule, et quinze passages ont été réalisés au total en série, par la méthode aveugle. Il fut identifié déjà au cours du second passage, par les lésions spécifiques produites sur l'embryon et ses enveloppes, qui étaient identiques avec celles décrites par des différents expérimentateurs étrangers.

Les plus représentatives des lésions produites étaient les suivantes: récroquevillement des embryons sous une position de torsion sur eux - mêmes, les doigts en extension sur la tête diminution notable ou disparition du liquide amniotique avec déshydratation, ayant comme conséquence la diminution à moitié près du volume du corps embryonnaire, en rapport avec des embryons témoins du même âge.

L'étude histologique des organes de l'embryon a révéllé les mêmes alterations que celles décrites par les auteurs américains.

En conclusion, le virus en cause était d'une virulence peu accentuée, perdant de celle - ci envers les poulets comme toute souche de bronchite infectieuse décrite jusqu' à présent, par suite de passages repetés sur embryons, envers lesquels au contraire, la virulence s' accentue de passage en passage. Les données actuelles suivant lesquelles, un virus complètement modifié par suite de passages en série sur embryons perd ses propriétés antigéniques d'une part, et d'autre part le fait que le virus isolé n'était pas assez apathogène à son état physique, ont suscité à admettre qu'une tentative de vaccination à partir de ce virus, ne serait pas sans danger.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΡΟΒΑΜΥΚΙΝΗΣ IN VITRO ΕΠΙ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΠΑΘΟΓΟΝΩΝ ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΩΝ*

Ἰ π ό

ΑΓΓ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Κτηνιάτρου

Ροβαμυκίνη είναι ἡ ἔμπορική ὀνομασία τῆς Σπειραμυκίνης, ἑνὸς νέου ἀντιβιοτικοῦ Γαλλικῆς προελεύσεως ἀνακαλυφθέντος τελευταίως.

Ἡ Σπειραμυκίνη ἀπειμονώθη τὸ πρῶτον κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἔτους 1953 ἐξ ἑνὸς μύκητος (*Streptomyces ambofasciens*) καὶ ἰδιαίτερος ἐκ τοῦ στελέχους Νο 3486.

Τὰ μυκῆλια τοῦ μύκητος σχήματος ἑλικοειδῶν σπειρῶν ἔδωσαν τὸ ὄνομα Σπειραμυκίνη εἰς τὸ νέον ἀντιβιοτικόν.

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶμεν ἐπὶ τῆς μορφολογίας τοῦ μύκητος, ἐν τούτοις δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ νέον τοῦτο εἶδος δὲν ὁμοιάζει μὲ οὐδένα *Streptomyces* γνωστὸν μέχρι σήμερον. Ὁ μύκης οὗτος ἐπὶ πλέον παράγει καὶ ἓνα ἄλλο ἀντιβιοτικὸν τρυπανοκτόνου ἐνεργείας, τὴν Κογκκοσιδίνην, ἣ ὁποία δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν.

*) Ἀνεκοινώθη εἰς τὴν συνεδρίαν κῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας τῆς 15ης Μαρτίου 1956.

Ἡ σπειραμυκίνη εἶναι οὐσία βασικῆς ἀντιδράσεως ἀρκετὰ διαλυτὴ εἰς τὸ ὕδωρ δίδει μὲ ἰσχυρὰ δξέα ἄλατα διαλυτὰ εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὴν αἰθυλικὴν ἀλκοόλην. Εἰς τὴν θεραπευτικὴν χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τὴν μορφήν θειικοῦ ἄλατος.

ΤΟΞΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΠΕΙΡΑΜΥΚΙΝΗΣ

α) **Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μυός.** Ἡ δξεία τοξικὴ ἐνέργεια εὐρέθῃ ὡς κάτωθι :

1) Διὰ τῆς ὑποδορείου ὁδοῦ ἢ θανατηφόρος δόσις 50 % (Θ. Δ. 50 %) τῆς θειικῆς σπειραμυκίνης εἶναι 1,7 g/Kg Z.B.

2) Διὰ τῆς ἐνδοφλεβίου ὁδοῦ ἢ Θ.Δ. 50 % εἶναι 0,17 g/Kg Z.B. ἤτοι 10 φορές πλέον τοξικῆ.

3) Διὰ τῆς πεπτικῆς ὁδοῦ ἢ σπειραμυκίνη εἶναι πολὺ ὀλίγον τοξικὴ αἰ δόσις τῶν 5 - 6 g/Kg Z.B. δὲν προξενοῦν οὐδεμίαν θνησιμότητα.

β) **Ἐπὶ τοῦ κυνός.**

1) Ἡ δόσις τῶν 0,015 g/Kg Z.B. διὰ τῆς ἐνδοφλεβίου ὁδοῦ δὲν προκαλεῖ οὐδεμίαν διαταραχὴν.

2) Ἡ δόσις τῶν 0,2 g/Kg Z.B. διὰ τῆς πεπτικῆς ὁδοῦ δὲν προκαλεῖ οὐδὲν τὸ ἀξιόλογον.

3) Ἐνῶ ἡ δόσις 1 g/Kg Z.B. προκαλεῖ τὸν θάνατον τοῦ κυνός μὲ ποτεραιότητα εἰς τὰ νεφρικὰ συμπτώματα.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΙ IN VITRO

Προέβημεν εἰς μερικοὺς πειραματισμοὺς διὰ τὴν μελέτην τοῦ ἀντιβιοτικοῦ in vitro συγκριτικῶς μὲ τὰ ἄλλα ἀντιβιοτικά καθημερινῆς χρήσεως διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ἀνωτερότητα τοῦ νέου ἀντιβιοτικοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν βακτηριοστατικὴν αὐτοῦ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν παθογόνων σταφυλοκόκκων. Ἐχρησιμοποιήσαμεν μερικὰ στελέχη μικροβίων τοῦ Ἰνστιτούτου Pasteur Παρισίων μὲ ἀποτελέσματα τοῦλάχιστον, in vitro, λίαν ἱκανοποιητικά. Κατὰ πρῶτον ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἡ μέθοδος τῆς διαλύσεως τοῦ ἀντιβιοτικοῦ ἐντὸς τοῦ θρεπτικοῦ ὑποστρώματος, ὡς τοιοῦτον δὲ ἐλάβαμεν κοινὸν ζωμόν μὲ ἐλαχίστην ποσότητα ὀροῦ. Τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Ἀντιβιοτικά	Σταφυλόκοκκος ἀποστήματος	Σταφυλόκοκκος μαστίτιδος	Τυχὸν Σταφυλόκοκκος λίαν Αἰμολυτικός.
Πενικιλίνη U.O./cm ³	0,6	0,8	0,4
Στρεπτομυκίνη mg/cm ³	6,8	3,4	2,8
Χλωρομυκίνη mg/cm ³	7,5	8,5	9
Oxytetracycline (Γαιωμυκίνη) mg/cm ³	0,5	0,7	0,8
Χρυσομυκίνη mg/cm ³	0,2	0,8	0,6
Ἐρυθρομυκίνη mg/cm ³	0,1	0,4	0,3
Σπειραμυκίνη	0,05	0,04	0,08

Θεωροῦμεν περριτὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι διὰ τὰ ἄλλα ἀντιβιοτικά ἐκτὸς τῆς σπειραμυκίνης ἐχρησιμοποιήσαμεν γνωστὰ ποσοστὰ διαλύσεως βακτηριοστατικῆς, διότι ἡ ἐργασία ἐγένετο ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν σπειραμυκίνη.

Μὲ ἀκριβῶς τὰς ἰδίας ἀναλογίας ἐπὶ κοινοῦ θρεπτικοῦ ἄγαρ ἐντὸς τρυβλίων Petri ἐσημειώσαμεν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα μὴ ἐπιτυχόντες οὐδεμίαν ἀποικίαν ἐντὸς 24 ὥρων, ἐνῶ καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἡ ἀνάπτυξις καλλιεργείας ἐπὶ μαρτύρων ἦτο ἐξαιρετική.

Ἐτέρα πειραματικὴ μελέτη ἐγένετο μὲ δίσκους ἀντιβιοτικῶν, τοὺς ὁποίους μὲ προθυμίαν μᾶς ἐχορήγησεν τὸ Institut Pasteur, ἐπὶ κοινοῦ ἄγαρ ἐντὸς τρυβλίων Petri καὶ πάντοτε συγκριτικῶς μετὰ τῶν ἄλλων κλασσικῶν ἀντιβιοτικῶν.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὴν μέσην ἀριθμητικὴν ἀξίαν τῶν σημειωθέντων ἀποτελεσμάτων ἐπὶ μερικῶν στελεχῶν σταφυλοκόκκων.

Ἀντιβιοτικά	Ζώνη ἐπισχέσεως εἰς χιλιοστόμ.
Πενικιλίνη	0,5 χιλιοστόμ.
Στρεπτομυκίνη	0,1 »
Χλωρομυκετίνη	σχεδὸν τίποτε
Γαιωμυκίνη	3 χιλιοστόμ.
Χρυσομυκίνη	6—7 »
Ἐρυθρομυκίνη	10 »
Σπειραμυκίνη	15—16 »

Σ Υ Μ Π Ε Ρ Α Σ Μ Α Τ Α

Ἡ ἀπωτέρα ἐπιθυμία μας ἦτο νὰ μελετήσωμεν τὴν ἐνέργειαν τῆς Ροβαμυκίνης in vitro καὶ ἰδιαίτερω; ἐπὶ τῶν μεγάλων κατοικιδίων ζῶων, εἰς τὰς διαφόρους λοιμῶξεις εἰς τὰς ὁποίας ὁ κύριος παράγων εἶναι ὁ σταφυλόκοκκος ἀλλὰ ὁ διαθέσιμος χρόνος ἦτο λίαν περιορισμένος, ὁ δὲ φόρτος τῆς ἐργαστηριακῆς ἀσχολίας μᾶς περιώρισε εἰς αὐτὴν τὴν περιληπτικὴν ἐργαστηριακὴν μελέτην ἐνὸς προφανῶς ἐκτεταμένου θέματος.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου αἱ συνθῆκαι θὰ ἐπιτρέψουν νὰ πειραματισθῶμεν καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν μελέτην τῆς ἐνεργείας τοῦ νέου ἀντιβιοτικοῦ ἐπὶ τῶν βοοειδῶν τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν. Πρὸς τὸ παρὸν δύνανται καὶ ἄλλοι συνάδελφοι νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ νέον ἀντιβιοτικὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφ' ὅσον ὑπάρχει περίπτωσις νὰ προμηθευθοῦν τοῦτο, ὥστε νὰ πληθυνθοῦν αἱ κλινικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς Σπειραμυκίνης, ἰδίως ἐπὶ σταφυλοκοκκικῶν μαστιτίδων. Ὑπενθυμίζομεν ὅμως ὅτι αἱ δόσεις αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται μὲ μεγάλην θεραπευτικὴν ἀπόδοσιν

εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι διὰ τῆς πεπτικῆς ὁδοῦ 3 - 4 gr. ἡμερησίως, ἑλαμβανόμενα εἰς 4 δόσεις ἐντὸς 24ώρου. Ἡ διάρκεια τῆς θεραπείας εἶναι συνάρτησις τῆς σοβαρότητος τῆς περιπτώσεως. Εἰς τὰ παιδιά ἡ δόσις εἶναι 50 - 80 mg/Kg.

Εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν δὲν ἔχομεν ἀκόμη ἐπίσημα δεδομένα σχετικῶς μὲ τὴν ποσολογίαν, οἱ κτηνίατροι τῶν Παρισίων τὴν χρησιμοποιοῦν ἐπιτυχῶς εἰς δόσεις κυμαινομένας ἀπὸ 0,1—0,3 g/Kg μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἰδίως ἐπὶ σταφυλοκοκκιάσεων ἢ μικροβιακῶν ἐπιμολύνσεων τοῦ δέρματος τῶν κυνῶν εἰς περιπτώσεις δεμοδεκτικῆς ψώρας.

Τὸ πεδίον ἐρεύνης εἶναι ἀνοικτὸν δι' ὅσους θέλουν νὰ πειραματισθοῦν διότι τὸ νέον φάρμακον ὑπόσχεται πολλά.

Quelques observations sur l'action in vitro de la Rovamycine
sur quelques souches pathogènes de staphylocoque

P a r

Dr A. P a p a d o p o u l o s

Stagiaire à l'Institut Pasteur de Paris

L'auteur dans la presente note rend compte des résultats de ses expériences, concernant l'action in vitro du nouvel antibiotique «Rovamycine», sur quelques souches de staphylocoques pathogènes. Rovamycine est le nom déposé de le Spiramycine, substance isolée en 1953 du Streptomyces ambofaciens (souche No 3486). De l'étude comparée de le Rovamycine avec les antibiotiques d'usage courant, il résulte que celle - ci est pourvue d'une action inhibitoire de loin supérieure sur les staphylocoques essayés.

ΚΛΙΝΙΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΕΙΡΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΩΝ *

Υ π ό

Μ. ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥ

Κτηνιάτρου (La Guerche de Bretagne)

Κατά τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος τοῦ 1955 ἐκλήθημεν πλειστάκις, ὅπως ἐπέμβωμεν ἐπὶ συῶν, πασχουσῶν ἐκ στειρότητος καὶ αἱ ὅποιαι, παρὰ τὰς ἐπανειλημένας ὠχείας παρέμενον στεῖραι.

Ἡ διατροφή των συνέκειτο ἐκ γάλακτος καὶ κριθῆς, αἱ δὲ χρησιμοποιοθεῖσαι θεραπευτικῶς οὐσίαι ἦσαν : ἡ προγεστερόνη καὶ αἱ βιταμίνα E καὶ A.

Ἡ προγεστερόνη, ἐκκρίνεται ὡς γνωστόν, ὑπὸ τοῦ ὄχρου σωματείου καὶ καθιστᾷ τὸ ἐνδομήτριον κατάλληλον ὅπως δεχθῆ τὸ τυχόν γονιμοποιηθὲν ὄόν.

Ἡ ἔλλειψις βιταμίνης E, ἐπιφέρει τὸν θάνατον τοῦ ἐμβρύου λόγῳ ἀνεπαρκοῦς σχηματισμοῦ τῶν αἰμοποιητικῶν ἰστών.

Ἡ ἔλλειψις βιταμίνης A, ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τῆς ὠριμάνσεως τῶν ὠοθυλακίων.

ΚΛΙΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

A'. Τρεῖς σῦες, τῶν ὁποίων αἱ δύο ὠχεύθησαν τρεῖς καὶ ἡ μία δις, ὑπέστησαν τὴν κάτωθι περιγραφομένην θεραπευτικὴν ἀγωγὴν :

Εὐθὺς μετὰ τὴν ὠχείαν, ἐγένετο καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἐνδομυϊκὴ ἔγχυσις 30 χιλγρ. προγεστερόνης.

Εἰς τὴν μίαν μόνον ἐκ τούτων ἐπετεύχθη θεραπευτικὸν ἀποτέλεσμα. Ἡ δευτέρα, ἐδέχθη ἐκ νέου μετὰ τὴν ὠχείαν ἐνδομυϊκὴν ἔγχυσιν 30 χιλγρ. προγεστερόνης καὶ 20 χιλγρ. βιταμίνης E, ἐπιτευχθέντος οὕτω φυσιολογικοῦ τοκετοῦ.

Ἡ τρίτη σὺς ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου.

B'. Τέσσαρες σῦες, ὀχευθεῖσαι προηγουμένως δις καὶ τρεῖς ἄνευ ἀποτελέσματος, ὑπέστησαν συνδεδυσμένην θεραπευτικὴν ἀγωγὴν διὰ προγε-

*) Ἀνεκoinώθη εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας τῆς 15ης Μαρτίου 1956.

στερόνης καὶ βιταμίνης Ε. Εἰς οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν ἡ θεραπεία ὑπῆρξεν ἐπιτυχίς.

Ἄμα τῇ δευτέρῃ ὀχείᾳ, αἱ αὐταὶ σῦες ἐδέχθησαν ἐνδομυϊκὴν ἔγχυσιν 30 χιλγρ. προγεστερόνης καὶ 100.000 U. I. βιταμίνης Α. Ἐξ αὐτῶν, αἱ μὲν τρεῖς ἔτεκον φυσιολογικῶς, ἡ δὲ τετάρτη ἐσφάγη.

Γ'. Ἐπὶ τὰς σῦες, ἀμέσως μετὰ τὴν ὀχείαν, ἔλαβον δι' ἐνδομυϊκῆς ἔγχυσεως ἀνὰ 30 χιλγρ. προγεστερόνης καὶ 100.000 U. I. βιταμίνης Α. Ἐκ τούτων αἱ μὲν πέντε ἀντιποκριθεῖσαι εἰς τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν θεραπείαν ἔτεκον φυσιολογικῶς, αἱ δὲ ἕτεραι δύο, μὴ ἀντιποκριθεῖσαι, ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν.

Δ'. Δύο σῦες, εἰς τὰς ὁποίας ἐχορηγήθη βιταμίνη Α (ἐνδομυϊκῶς) καὶ ἄλατα φωσφόρου καὶ ἀσβεστίου, δὲν ἐθεραπεύθησαν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων δύνανται τις νὰ συμπεράνη ὅτι ἂν καὶ ἡ συνεργεία βιταμίνης Ε καὶ προγεστερόνης, δίδει ἱκανοποιητικὰ τινα ἀποτελέσματα εἰς τὴν στειρότητα τῶν ἀγελάδων, αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὰς σῦας. Ἀντιθέτως, ἡ συνδυασμένη χορηγοποίησης βιταμίνης Α καὶ προγεστερόνης ἔχει εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς στειρότητος τῶν σῶν.

R É S U M É

Quelques observations cliniques sur la therapeutique de l'infecundité de la truie.

p a r

M. Hidiroglou (La Guerche de Bretagne).

Dans la presente note l'auteur rapporte les resultats de ses observations sur le traitement de la stérilité des truies par l'emploi de la progesterone, de la vitamine E et de la vitamine A.

De ces observations il conclue que si l'utilisation synergique de la progesterone et de la vitamine E donne quelques resultats lors de la stérilité de la vache, elle ne peut pas être appliquée chez la truie, chez laquelle l'emploi de la progesterone et de la vitamine A semble plus indiqué.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

VLACHOS C., Mc ENTREE K., OLAFSON P., HANSEL W. : **Καταστροφή και εκ νέου αποκατάσταση της σπερματογένεσως εις ταύρον πειραματικῶς δηλητηριασθέντα διὰ χλωροναφθαλενίου.** (Destruction and restoration of spermatogenesis in a bull experimentally poisoned with highly chlorinated naphtalene). *Cornell Vetetinarian*, XLV, No 2, April 1955.

Ἡ ὑπερκεράτωση τῶν βοοειδῶν, ἡ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀποτελεῖ ἀντικείμενον πλείστων ἐρευνῶν εἰς τὰς Ἑν. Πολιτείας, ἀπασχολεῖ καὶ τοὺς συγγραφεῖς τῆς παρούσης μελέτης ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ἰδία τῆς ἐξακριβώσεως τοῦ κατὰ πόσον αἱ διαταραχαὶ τῆς σπερματογένεσως καὶ ἡ γονιμότης τοῦ νοσήσαντος ταύρου ἀποκαθίστανται ἢ οὐ μετὰ τὴν ἴασιν τοῦ ζῴου.

1. Ἐχορησιμοποίησαν πρὸς τοῦτο μονοετῆ ταύρον Holstein μὲ κανονικὸν σπέρμα εἰς τὸν ὁποῖον προὐκάλεσαν πειραματικὴν ὑπερκεράτωσησιν διὰ τῆς χορηγήσεως ἐν συνόλῳ 1,8 γραμ. πεντὰ- καὶ ἑξαχλωροναφθαλενίου.

2. Λόγῳ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀνωτέρω οὐσίας παρετηρήθησαν αἱ κάτωθι διαταραχαὶ :

α) Ἡ στάθμη τῆς βιταμίνης Α ἐν τῷ πλάσματι τοῦ αἵματος κατῆλθεν ἀπὸ 22,14 γ εἰς 4,05 γ κατὰ 100 κ. ἐκ. πλάσματος, β) ἐπὶ ἕξι μῆνας δὲν παρετηρήθησαν κινούμενα σπερματοζώαρια, γ) ἡ πυκνότης εἰς σπερματοζώαρια ἐποίκιλλεν ἐπὶ 4 μῆνας ἀπὸ 0 - 200 κατὰ κυβ. χιλιοστ., καὶ δ) τὸ σπέρμα ἀπεκατεστάθη μετὰ τὴν πάροδον 10 περιῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς χορηγήσεως τοῦ χλωροναφθαλενίου.

3. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας τοῦ ταύρου, δύο μοσχίδες ὠχεύθησαν παρ' αὐτοῦ συλλαβοῦσαι ἀμφοτέραι.

4. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ταῦρος δηλητηριασθεὶς διὰ χλωροναφθαλενίου καὶ ἰαθεὶς ἐπανευρίσκει τὴν γονιμότητα αὐτοῦ. K.B.T.

HIDIROGLOU M. : **Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς θεραπείας τῆς οἰδηματικῆς νόσου τῶν χοίρων.** (Quelques observations sur le traitement de la maladie de l'œdeme du porc). *Rec. de Méd. Vét.* No 12, Déc. 1954.

Εἰς τὴν μελέτην του ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει κρούσματα τῆς οἰδηματικῆς νόσου τῶν χοίρων, τὰ ὁποία εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαπιστώσῃ εἰς

τινα ἐκτροφήν τοῦ Βελγικοῦ Κογκό, ὡς καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ ἐφαρμοσθεῖσαν θεραπευτικὴν ἀγωγὴν. Ἄν καὶ οἱ ἀγγλοσάξωνες συγγραφεῖς θεωροῦν τὴν ἀνωτέρω νόσον ὡς μίαν τοξαιμίαν, ὁ συγγραφεὺς βασιζόμενος εἰς τὰ λίαν ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐπέτυχεν διὰ χορηγήσεως μεγάλων ποσοτήτων βιταμίνης Α, ἀποδίδει αὐτὴν εἰς ἀβιταμίνωσιν.

K. B. T.

C. TARLATZIS, A. PANETSOS, P. DRAGONAS: **Ἡ διὰ φουρασίνης (νιτροφουραζόνης) θεραπεία τῆς κοκκιδιάσεως τῶν ἀμνῶν καὶ ἐριφίων.** (Furacin in the treatment of ovine and caprine coccidiosis). J. Am. Vet. Med. Ass., Vol. 126, No 938, May 1955.

Οἱ συγγραφεῖς ἐμπνεόμενοι ἐκ τῶν θαυμασίων ἀποτελεσμάτων τῆς νιτροφουραζόνης εἰς τὴν θεραπείαν τῆς κοκκιδιάσεως τῶν πτηνῶν καὶ τῶν χοίρων, προέβησαν εἰς σειρὰν πειραμάτων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξακριβώσεως τῆς θεραπευτικῆς ἀξίας τοῦ χημειοθεραπευτικοῦ αὐτοῦ παράγοντος ἐπὶ τῆς κοκκιδιάσεως τῶν ἀμνῶν καὶ ἐριφίων. Πρὸς τοῦτο ἐχορήγησαν πειραματικῶς τὴν νιτροφουραζόνην, εἰς τὴν δόσιν τῶν ἑπτὰ χιλιοστογρ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους καὶ βραδύτερον τῶν δέκα χιλιοστογρ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους, ἡμερησίως καὶ ἐπὶ 7 ἡμέρον, ἐξακριβώσαντες ὅτι ἡ τελευταία αὕτη δόσις δίδει ἄριστα ἀποτελέσματα.

T. Π. Δ.

C. M. DAS καὶ G. B. SINGH: **Ἡ ἄσκαριδίασις τῶν μόσχων ἐν Ἰνδίαις καὶ ἡ θεραπεία αὐτῆς διὰ τοῦ Hetrazan.** (Brit. Vet. Jour. Vol. III, 8, August I.

Οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι, ὑπὸ τὰς ἐν Ἰνδίαις ἐπικρατούσας συνθήκας, οἱ μόσχοι κάτω τοῦ ἐνὸς ἔτους καὶ οἱ βουβαλόμοσχοι κάτω τῶν ἑξ μηνῶν φέρουσι συνήθως ἄσκαριδας καὶ ὅτι ἐνῶ οἱ πρῶτοι μολύνονται συνήθως μετὰ τὴν γέννησίν των, οἱ δεύτεροι προσβάλλονται ὑπὸ τῆς ἀσκαριδιάσεως κατὰ τὴν ἐνδομήτριον αὐτῶν ζωὴν.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι βουβαλόμοσχος ἡλικίας 7 μόλις ἡμερῶν ἔφερεν 1026 ἐνηλικίους ἀσκαριδας ἐντὸς τοῦ ἐντέρου του, ἐνῶ ὅπως εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τῆς σιγμῆς καθ' ἣν τὰ ὠὰ τῶν ἀσκαριδῶν ἐξέρχονται διὰ τῶν κοπράνων παρέχεται χρονικὸν διάστημα 7 - 11 ἑβδομάδων ἕως ὅτου ἡ ἐμφάνισις αὐτῶν διαπιστωθεῖ ἐκ νέου εἰς τὰ κόπρανα νέου ξενιστοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς ἀσκαριδιάσεως τῶν μόσχων, οἱ συγγραφεῖς ἐπειραματίσθησαν ἀλληλοδιαδόχως μὲ τετραχλωραιθυλένιον

ἐν συνδυασμῷ πρὸς θειϊκὴν μαγνησίαν, τετραχλωραιθυλένιον μετὰ διϋδροξυανθρακινόνης, τεραχλωραιθυλένιον μεθ' ὑγρᾶς παραφίνης, σαντονίνην, ἔλαιον χηνοποδίου, τερεβινθέλαιον κ.λ.π. καὶ τέλος μὲ Hetrazan (Lederle) ἰδιοσκεύασμα τὸ ὁποῖον εἶναι παρὰ γων τῆς πιπεραζίνης.

Τοῦτο ἐχορηγήθη εἰς τὴν δόσιν τῶν 6 - 12 χιλιοστ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους. τρεῖς τῆς ἡμέρας καὶ ἐπὶ 5 - 7 ἡμέρας ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τοῦ ζῴου.

Ἄν καὶ δὲν συνιστᾶται εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦλάχιστον ἢ χορήγησις καθαριτικοῦ ἐν τούτοις οἱ συγγραφεῖς ἐχορήγησαν ἡμίσειαν δόσιν θειϊκῆς μαγνησίας τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας τῆς θεραπείας.

Τὰ ἐπιτευχθέντα διὰ τοῦ Hetrazan ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἄριστα. Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν θεραπείαν ταύτην 51 μύσχων οἱ 49 ἰάθησαν τελείως ὄχι δὲ μόνον κλινικῶς ἀλλὰ καὶ ἐργαστηριακῶς, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι 2 ἔθανον βραδύτερον.

Ἀντιθέτως, τὰ ἐπιτευχθέντα διὰ τῶν λοιπῶν προαναφερθέντων ἀνθελμινθικῶν ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν πενιχρότατα. Ἡ δυνατότης ἐνδομητρίου μολύνσεως τῶν μύσχων, ὑποδεικνύει κατὰ τοὺς συγγραφεῖς, τὴν ἀνάγκην προληπτικῆς θεραπείας τῶν κνοφορουσῶν μητέρων.

K. B. T.

Ἡ Κλινικὴ ἀξία τοῦ ἀντιλυσσικοῦ ὀροῦ. (Χρονικὰ τῆς Παγκ. Ὄργαν. Ὑγείας Νοέμβριος 1955). J.A.V.M.A. 128, 1956, 5.

Νύκτα τινὰ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1954 λυσσῶν λύκος ἔδηξεν ἐν Περιοίᾳ ἐντὸς τετραώρου 29 ἄτομα, ἐξ ὧν 18 εἰς τὴν κεφαλὴν. Οἱ δηχθέντες ἀπεστάλησαν δι' αὐτοκινήτου εἰς Τεχερῖνην ἔνθα ἔφθασαν μετὰ 32 καὶ πλέον ὥρας ἀπὸ τοῦ δήγματος. Εἷς τινὰς ἐξ αὐτῶν ἐγένετο ἔγχυσις ἀντιλυσσικοῦ ὀροῦ καὶ φαινοκίου ἐμβολίου εἰς ἄλλους μόνον ἐμβολίου. Οἱ δηχθέντες εἰς τὸν κορμὸν ἢ τὰ ἄκρα ἐπέζησαν ἀνεξαρτήτως τῆς χρησιμοποίησεως θεραπείας.

Ἐκ τῶν 18 σοβαρῶς δηχθέντων εἰς τὴν κεφαλὴν, οἱ 5 οὔτινες ἐδέχθησαν ὄρον τὴν πρώτην καὶ τὴν πέμπτην ἡμέραν καὶ ἐμβόλιον ἀπαξ τῆς ἡμέρας ἐπὶ 21 ἡμέρας ἐπέζησαν πάντες. Παιδίον τοῦ ὁποίου διετρήθη τὸ κρανίον καὶ ἡ σκληρὰ μὴνιγξ ὑπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ λύκου καὶ τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ὄρον μὲν τὴν 1, 3, 5, 7, 9 καὶ 11 καὶ ἐπὶ πλέον ἐμβόλιον ἐπὶ 21 ἡμέρας ὡς καὶ Πενικιλλίνην διεσώθη ἐπίσης. Ἐξ ἑπτὰ ἀτόμων εἰς ἃ ἐγένετο ὄρος μόνον τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ ἐμβόλιον ἐπὶ 21 ἡμέρας ἐν ἔθανον τὴν 16ην ἡμέραν. Ἐκ πέντε ἀτόμων εἰς τὰ ὁποῖα ἐγένετο ἔγχυσις μόνον ἐμβολίου ἐπὶ 21 ἡμέρας τρεῖς ἔθανον. Ὁ ἰὸς ἀπεμονώθη ἐκ τοῦ ἔγκεφάλου τοῦ λύκου, καὶ τὸ δῆγμα αὐτοῦ ἀπεδείχθη περιέχον ἰὸν λύσσης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ τετραώρου.

K.B.T.

H. B. KITCHEN καὶ SELMAN A. WAKSMAN : Ἡ Στρεπτομυκίνη καὶ ἡ Νεομυκίνη εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν Streptomycin and Neomycin in Veterinary Medicine). Journal of A.V.M.A. 127, 1955, 260 - 274.

Εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην οἱ συγγραφεῖς ἔξετάζουν δύο ἐκ τῶν ἀντιβιοτικῶν τὰ ὁποῖα κατέχουσι σημαίνουσαν θέσιν εἰς τὸ Κτηνιατρικὸν ὄλοστονάσιον : τὴν Στρεπτομυκίνην καὶ τὴν Νεομυκίνην.

Ἐκ τούτων ἡ Στρεπτομυκίνη χρησιμοποιεῖται σήμερον εὐρύτατα ὡς συμπλήρωμα διατροφῆς ἐπιφέρων τὴν αὔξησιν τοῦ βάρους τῶν νεαρῶν πτηνῶν, τῶν χοίρων, πειραματοζῶων τινῶν ὡς καὶ τῶν μὴ ἀπογαλακτισθέντων εἰσέτι μηρυκαστικῶν. Ἀμφότερα ἀπεδείχθησαν ἀποτελεσματικὰ εἰς τὴν θεραπείαν διαφόρων λοιμώξεων τοῦ ἐντερικοῦ καὶ τοῦ οὐροποιογεννητικοῦ συστήματος ὡς καὶ τὴν θεραπείαν τῶν τραυμάτων καὶ τῶν ἐκ τούτων λοιμώξεων τῶν κατοικιδίων ζῶων. Ἀμφότερα ἐπίσης ὑπόσχονται πολλὰ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν λοιμώξεων τῶν πτηνῶν τῶν ὀφειλομένων εἰς θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς κατὰ τὴν μέθοδον Gram χρωωνύμενα μικρόβια.

K.B.T.

R. MORRIS & C. HALL : Πρόδρομος ἀνακοίνωσις ἐπὶ τῆς χρήσεως τοῦ Meticorten εἰς τὴν θεραπείαν τῆς κετοναιμίας τῶν ἀγελάδων (A preliminary report on the use of Meticorten in Bovine ketosis) J.A.V.M.A. 128, 1956, No 3.

Κατόπιν τῶν ἐργασιῶν διαφόρων ἐρευνητῶν οἱ ὁποῖοι ἀπέδειξαν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν φλοιοεπινεφριδικῶν ὁρμονῶν καὶ τῆς φλοιοτρόπου ὁρμόνης τῆς ὑποφύσεως, οἱ συγγραφεῖς ἀπεφάσισαν νὰ χρησιμοποιήσωσι τὸ Meticorten, ὅπερ εἰς τὸν ἀνθρώπον εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικώτερον τῆς κορτιζόνης καὶ τῆς ὑδροκορτιζόνης εἰς τὴν θεραπείαν τῆς κετοναιμίας τῶν ἀγελάδων.

Πρὸς τοῦτο ἐπέλεξαν 40 ἀγελάδας πασχούσας ἐκ πρωτοπαθοῦς κετοναιμίας εἰς τὰς ὁποίας ἐχορήγησαν διαφόρους δόσεις Meticorten ποικιλοῦσας ἀπὸ 100 - 400 χιλιοστογρ. καὶ διεπίστωσαν ὅτι ἐκ τῶν 40 ἀγελάδων : αἱ 36 ἰάθησαν κατόπιν μιᾶς καὶ μόνον ἐνδομυκτικῆς ἐγχύσεως, εἰς δύο κατέστη ἀναγκαῖα καὶ δευτέρα τοιαύτη καὶ εἰς τὰς δύο ἄλλας ἡ δευτέρα ἐπέμβασις ἐπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτιότητος.

Εἰς πάντα τὰ ζῶα παρετηρήθη ταχεῖα ὑψωσις τῆς στάθμης τοῦ σακχάρου ἐν τῷ αἵματι, ἀποκατάστασις τῆς ὀρέξεως ὡς καὶ βαθμιαία ἐντὸς 4 - 7 ἡμερῶν ἐπάνοδος τῆς γαλακτοπαραγωγῆς εἰς φυσιολογικὰ ἐπίπεδα.

K.B.T.

GUROVITZ H. : **Ἡ διὰ τῆς φλοιοτρόπου ὁρμόνης τῆς ὑποφύσεως καὶ τῆς βιταμίνης B₁₂, θεραπεία τῆς νευρικῆς μορφῆς τῆς νόσου τοῦ Carré.** (The treatment of nervous distemper with adrenocorticotropin and vitamin B₁₂). (Refuah Veterinarith, Vol. 12, No 3, 1955, page 373).

Ὁ συγγραφεὺς, τῇ εἰσηγήσει τοῦ D.E.M. Bunce, ἐχρησιμοποίησεν τὴν φλοιοτρόπον ὁρμόνην τῆς ὑποφύσεως (adrenocorticotropin) καὶ τὴν βιταμίνην B₁₂ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νόσου τοῦ Carré τῶν κυνῶν, τῶν ὁποίων τὰ συμπτώματα συνίσταντο εἰς κλονικοὺς καὶ τονικοὺς σπασμούς, ὀφειλομένους εἰς τὰς προκληθείσας ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἀλλοιώσεις τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα θεραπευτικὴ ἀγωγή συνέκειτο εἰς τὴν καθημερινὴν ἔγχυσιν 30 χιλστγρ. adrenocorticotropin καὶ 1 χιλστγρ. βιταμίνης B₁₂. Ἐπίσης, συνιστᾶται ἡ χορήγησις εἰς τοὺς κύνας 1 γραμ. χλωριούχου καλίου ἡμερησίως πρὸς πρόληψιν τῆς πτώσεως τῆς ἐν τῷ αἵματι στάθμης τοῦ καλίου. Αἱ μολύνσεις δευτερευούσης φύσεως ἐθεραπεύοντο διὰ πενικιλίνης.

Ἡ ἀνωτέρω θεραπευτικὴ ἀγωγή ἐφηρμόσθη ἐπὶ τεσσάρων κυνῶν ἐχόντων σοβαρὰ νευρικὰ συμπτώματα. Ἄπαντες οἱ κῦνες οὗτοι, εἶχον ἐμβολιασθεῖ κατατῆς νόσου, προηγουμένως καὶ εἰς ἡλικίαν 3-4 μηνῶν, δι' ὄρου παρασκευασθέντος εἰς Ἰσραήλ. Τρεῖς ἐκ τῶν κυνῶν ἐθεραπεύθησαν τελείως, τοῦ τετάρτου φονευθέντος λόγῳ παραλύσεως τῶν ὀπισθίων ἄκρων.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα δεικνύουν ὅτι ἡ ἀνωτέρω θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἐφαρμοζομένη ἐγκαίρως, δύναται νὰ ἔχη ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νευρικῆς μορφῆς τῆς νόσου τοῦ Carré.

Π. Ν. Δ.

K. ΜΕΛΑΝΙΔΗ & Γ. ΖΑΡΙΦΟΠΟΥΛΟΥ : **Πειραματικὴ μελέτη ἐπὶ τῆς μικροβιολυτικῆς δράσεως τῆς Στρεπτομυκίνης ἐπὶ τοῦ βακτηριδίου τοῦ ἀνθρακος.** Δελτ. Ἑλλ. Μικρ. Ἑταιρ. Ἰαν.-Φεβρ. 1956.

Οἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς προέβησαν εἰς σειρὰν πειραμάτων πρὸς διαπίστωσιν ἀφ' ἐνὸς μὲν τυχὸν προκαλουμένης ὑπὸ τῆς Στρεπτομυκίνης μικροβιολυσίας ἐπὶ ἀνεπτυγμένων ἤδη καλλιέργειῶν τοῦ Β. τοῦ ἀνθρακος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἐνδεχομένης ὑπάρξεως ἀνοσοποιητικῆς ἱκανότητος ἐπὶ εὐπαθῶν πειραματοζῶων τῶν οὕτω λαμβανομένων διὰ μικροβιολυσίας βακτηριακῶν προϊόντων.

Ἐκ τῶν πειραμάτων προέκυψεν ὅτι: 1) Ἡ προσθήκη Στρεπτομυκίνης εἰς 24ωρον καλλιέργημα Β. ἀνθρακος ἐν ἀναλογίᾳ 1 : 32.000 προκαλεῖ μικροβιολυσίαν. 2) Τὸ μίγμα τὸ περιέχον τὰ προϊόντα λύσεως 48ώρου

καλλιεργήματος Β. τοῦ ἀνθρακος καὶ ἀραιώσιν Στρεπτομυκίνης, δὲν ἀνοσοποιεῖ τὸν ὄργανισμόν τοῦ ἰνδοχοίρου ἔναντι τῆς λοιμογόνου δράσεως τοῦ Βακτηριδίου τοῦ ἀνθρακος.

K. B. T.

SCHOENAERS F., KAECKENBEECK A., SAFARR POOR H.:
ἽΟ Τύφος τῶν ὀρνίθων καὶ ἡ λευκὴ διάρροια. (A propos de la Typhose anaire et de la Pullorose) Ann. de Méd. Vét. 1955, 99, 40 - 50.

Τὰ νοσογόνα αἷτια τῆς λευκῆς διάρροιας καὶ τοῦ τύφου τῶν ὀρνίθων ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀντιγονικὴν δομὴν καὶ ἀνήκουσι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος περιλαμβάνον διαφόρους βιοχημικῶς διαφέροντας τύπους.

Ἵσον ἀφορᾷ εἰς τὰς προκαλουμένας ὑπ' αὐτῶν δύο νόσους αὐται δὲν παρουσιάζουσιν οὐσιώδεις διαφορὰς μεταξύ των καὶ δύνανται νὰ ἐπέλθωσιν εἰς οἰανδήποτε στιγμήν τῆς ζωῆς τῶν πτηνῶν. Ἵφ' ἐτέρου ἡ μία ἀνοσοποιεῖ τὰ πτηνὰ κατὰ τῆς ἄλλης καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἡδύναντο νὰ ἐνταχθῶσι εἰς μίαν νοσολογικὴν ὄντοτητα ὑπὸ τὸ ὄνομα Τύφος τῶν ὀρνίθων.

K. B. T.

PAUL ROSSI & Mme KOLOCHINE - ERBER: **Αἱ λεπτοσπειρώσεις τοῦ ἵππου.** (Leptospiroses Equinès) Rec. de Méd. Vét. T. CXXII, 1956, No 1.

Ἵπὸ τοῦ 1951, ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς ἤρχισαν τὴν μελέτην των, μέχρι σήμερον ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξετάσουν 170 δείγματα ὄρου ἵππων ἐξ ὧν τὰ 86 ἦσαν θετικά. (Συγκόλλησις ἀπὸ 1 : 1000—1 : 1.000.000).

Οἱ ἵπποι ἐξ ὧν προήρχοντο τὰ δείγματα ἐπελέγησαν μετὰ προσοχῆς καὶ εἴτε εἶχον παρουσιάσει σαφεῖς νοσηρὰς ἐκδηλώσεις μὴ δυναμένας ν' ἀποδοθῶσι εἰς συγκεκριμένον τι αἷτιον, εἴτε παρουσιάζον ἀκαθορίστους διαταραχὰς μὴ δυναμένας νὰ ἐνταχθῶσι εἰς ὠρισμένην νοσολογικὴν ὄντοτητα.

Ἵσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ταυτοποιηθέντας τύπους λεπτοσπειρῶν οὗτοι ἦσαν οἱ κάτωθι :

L. Australis 38.

L. Ictero - hemorrhagiae 20.

L. Grippo - Typhosa καὶ L. Bovis 12.

L. Canicola 8.

L. Pomona 6.

K. B. T.

BERTULLO V. H. καὶ PILZ T. : Νέα μέθοδος θεραπείας τῆς δεμодηκτικῆς ψώρας τοῦ κυνός. (Nouveau traitement de la Démodexie canine) Rec. Méd. Vét. Ecole d'Alfort, Φεβρ. 1956, σελ. 112.

Ἡ μεγάλη σύγχυσις, ἣτις ἐπεκράτει μέχρι σήμερον, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐντόπισιν ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν ζώων καὶ εἰς τὸν τρόπον μεταδόσεως τοῦ Demodex καθὼς καὶ ἡ ἀστάθεια εἰς τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς θεραπείας κατ' αὐτοῦ, ὥθησαν δύο ἀργεντινοὺς ἐρευνητάς, τοὺς E. Caneda καὶ A. Da Grana, ὅπως μελετήσουν βαθύτερον τὴν δεμодηκτικὴν ψώραν

Τὰ ἀποτελέσματά των ὑπῆρξαν καταπληκτικά, διότι ἀφ' ἐνός μὲν κατέρριψαν τὴν μέχρι σήμερον γενικῶς παραδεδεγμένην θεωρίαν ὅτι τὸ παρᾶσιτον ἐδρεύει ἀποκλειστικῶς ἐντὸς τῶν θυλάκων τῶν τριχῶν, διαπιστώσαντες τοῦτο, τόσον κατὰ βιοψίας ὅσον καὶ κατὰ νεκροψίας, ἐντὸς τῶν λεμφογαγγλίων καὶ τοῦ περιγαγγλιακοῦ ἰστοῦ, τοῦ αἵματος, τοῦ ἥπατος, τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ σπληνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀνεκάλυψαν καὶ πειραματικῶς ἐπεβεβαίωσαν ὅτι ἡ μοναδικὴ ὁδὸς μόλυνσεως εἶναι ὁ πεπτικὸς σωλὴν καὶ οὐχὶ τὸ δέρμα, ἀφοῦ συνήντησαν τὸ παρᾶσιτον ἐντὸς τῶν κοπράνων δύο μῆνας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν δερματικῶν ἀλλοιώσεων. Ἡ ἐντόπισις αὕτῃ τοῦ παρᾶσιτου ἐξηγεῖ κάλλιστα τὰς συχνὰς ἀποτυχίας μιᾶς θεραπείας τῶν δερματικῶν ἀλλοιώσεων καὶ τὰς ὑποτροπὰς μετ' αὐτήν, ἀφοῦ τὸ παρᾶσιτον μεταφέρεται εἰς τὸ δέρμα διὰ τοῦ αἵματος.

Οἱ Bertulo καὶ Pilz ἐδοκίμασαν τὴν θεραπευτικὴν κατὰ τῆς δεμодηκώσεως ἀξίαν τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος, χορηγουμένου ἐνδοπεριτοναϊκῶς, εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 32 - 35 ° C καὶ εἰς τὴν δόσιν 10 κ.ύφ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους μὲ μεγίστην δόσιν 10 κ.ύφ. Ἡ ἀποστείρωσις τοῦ ὕδατος γίνεται ἐντὸς αὐτοκαύστου ὑπὸ πίεσιν 15 λιβρῶν ἐπὶ 50', ἡ δὲ ἔγχυσις λαμβάνει χώραν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κενεῶνος διαδοχικῶς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, δις τῆς ἐβδομάδος ἐπὶ τρεῖς μῆνας μὲ σύνολον ἐγχύσεων 25 - 30.

Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικά. Ἡ βελτίωσις ἤρξατο ἀπὸ τῆς 18ης ἐγχύσεως, ἐξωτερικευομένη δι' ἀλλαγῆς ἐπὶ τὰ βελτίω τῆς γενικῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, τῆς ἐλλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρᾶσιτων κατὰ τὰς μικροσκοπικὰς ἐξετάσεις καὶ πρὸ παντὸς διὰ τῆς φυήσεως νέου καὶ πλουσίου τριχώματος εἰς τὰς ἀπεψλωμένας χώρας, ἔνθα βεβαίως ἡ θηλὴ τῆς τριχὸς δὲν εἶχε καταστραφῆ.

Ἐπὶ 25 τελείως ἰαθέντων κυνῶν μόνον εἷς ὑπεβλήθη καὶ εἰς δευτέραν θεραπείαν. Τελικῶς λάθησαν ὑπὲρ τοὺς 50 κύνες. Οὐδεμία παρενέργεια ἐσημειώθη, πλὴν περιπτώσεων τινων διαρροίας διαρκείας 2 - 3 ἡμερῶν. Ζῶα ὅμως ἐν κακῇ καταστάσει θρέψεως δέον ὅπως μὴ ὑποβάλλωνται εἰς θεραπείαν, διότι μᾶλλον ὁ θάνατός των ἐπιταχύνεται παρὰ ἢ θεραπεία των.

Οἱ συγγραφεῖς ἐξηγοῦν τὸν τρόπον δράσεως τοῦ θαλασσίου ὕδατος παραδεχόμενοι ὅτι τοῦτο δρᾷ ὡς γενικὸν τονωτικὸν καὶ ἴσως ὡς παρεμποδίζον τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ *Demodex* ἐντὸς τῶν ἰστών.

Ὡς κριτήριον τελείας θεραπείας λαμβάνουν τὴν ἀπουσίαν ὑποτροπῆς ἐπὶ ἓν τοῦλάχιστον ἔτος. Ἡ μέθοδος εἶναι ἀποτελεσματικὴ καὶ κατὰ τῆς φλυκταινώδους μορφῆς τῆς νόσου, θεωρουμένης ὡς γνωστὸν λίαν δυσιάτου.

Τέλος οἱ συγγραφεῖς ζητοῦν τὴν ἐπιβεβαίωσιν τοῦ πειραματισμοῦ τῶν καὶ ὑπὸ ἄλλων κτηνιάτρων. Α.Γ.Π.

C. GREGOIRE & L. POUPLARD : Ἡ θεραπεία τῶν ἀσκαριδιάσεων. (*Le traitement des Ascaridioses*) *Ann. de Méd. Vét.* Juillet 1955.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰ χρησιμοποιούμενα μέχρι σήμερον ἀσκαριδοκτόνα τὰ ὁποῖα ἢ εἶναι ἐπικίνδυνα ἢ εἶναι ἐλάχιστα δραστικά ἢ ἀκόμη δυσχερῶς χορηγοῦνται, τὰ παράγωγα τῆς Πιπεραζίνης (καὶ μάλιστα τὸ *Adipate*) συνδυάζουσι τὴν μεγάλην ἀποτελεσματικότητα καὶ τὴν ἐλαχίστην τοξικότητα.

Αἱ συνιστώμεναι δόσεις εἶναι αἱ κάτωθι :

Ἴπποι : 10 γρ. ἀνὰ 50 χιλιόγρ. ζῶντος βάρους

Βοειδῆ : 10 γρ. ἀνὰ 50 χιλιόγρ. » »

Κύνες : 200 χιλιοστ./χιλιόγρ. » »

Γαλαί : 100 χιλιοστ./χιλιόγρ. » »

Περικτεαί : 0,30 γρ. ἡμερησίως ἐπὶ 3 ἡμέρας. Κ.Β.Τ.

ΚΟΕΜΤΖΟΠΟΥΛΟΥ Ν., (Ταξιάρχου) : Σταφυλοκοκκικὴ τροφικὴ δηλητηρίασις. Ἐπιθ. ὄπλων καὶ Σωμάτων. Ἔτος Ε'. ἀριθ. 10 - 12, Ὀκτ. - Δεκ. 1955.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω λίαν ἐμπεριστατωμένην μελέτην του ὁ συγγραφεὺς ἀφοῦ ἐξετάσει ἐν συντομίᾳ τὰ ἐπερχόμενα εἰς τὸν ἄνθρωπον νοσηρὰ συμβάματα τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν βρωσίν διαφόρων δηλητηριωδῶν τροφῶν, ἐκθέτει λεπτομερέστερον τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Σταφυλοκοκκικὴν Τοξίνωσιν.

Σχετικῶς μὲ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀφοῦ μελετήσῃ τὸ ἱστορικόν, τὰ χρησιμοποιούμενα πρὸς καλλιέργειαν τῶν Σταφυλοκόκκων θρεπτικά ὑποστρώματα, τὴν προέλευσιν τῶν μικροοργανισμῶν, τὰς συνθήκας τοξικότητος τῆς ἐντεροτοξίνης, τὴν συμπτωματολογίαν, τὴν πρόγνωσιν κλπ. καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πρὸς πρόληψιν τῆς Σταφυλοκοκκικῆς τοξινώσεως ἐπιβάλλεται :

α) Ὁ αὐστηρὸς ὑγειονομικὸς ἔλεγχος τῶν πάσης φύσεως ἐδωδίων προϊόντων.

β) Ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ ἀσχολουμένου μὲ ἀυτὰ προσωπικοῦ, καὶ
 γ) Ἡ προστασία τῶν τροφίμων εἰς ψυκτικοὺς θαλάμους μέχρι τῆς
 στιγμῆς τῆς καταναλώσεως. K.B.T.

**MOULIN P. : Νόσοι τοῦ γεννητικοῦ συστήματος τῆς ἀγελάδος καὶ
 τεχνητῆ Σπερματέγχυσις.** (Affections génitales de la vache et
 insémination artificielle) Rec. de Méd. Vét. T. CXXXII, 1956, No 3.

Ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Τεχν. Σπερματεγχύσεως ὡς
 μέσου καταπολεμήσεως τῆς στειρότητος τῶν ἀγελάδων τῆς ὀφειλομένης
 εἰς λοιμώδη αἷτια, ὁ συγγραφεὺς τονίζει ὅτι ἐὰν δὲν λαμβάνονται τὰ
 ἐνδεδειγμένα ὑγειονομικὰ μέτρα δύναται αὕτη νὰ ἔχη καταστρεπτικὰς
 συνεπείας.

Πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν πλὴν τῆς περιοδικῆς ἐξετάσεως τῆς ὑγείας
 τῶν χρησιμοποιουμένων εἰς τὴν Τ.Σ. ταύρων ἐπιβάλλεται ἡ ἀποστείρωσις
 τῶν χρησιμοποιουμένων ὀργάνων καὶ ἡ ἀπολύμανσις τῶν χειρῶν, ἐνδυμά-
 των καὶ ὑποδημάτων τοῦ προσωπικοῦ. K.B.T.

**APOLLONI A. : Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπωάσεως εἰς τοὺς 56° C
 κατὰ τὴν ὀρροσυγκόλλησιν, πρὸς διάγνωσιν τῆς βρουκελλώ-
 σεως τῶν βοοειδῶν.** (Gli effetti della incubazione a 56° C nelle
 prove di agglutinazione per la brucellosi bovina). Zooprofilassi,
 1956, No 1, p. 3 - 9).

Ὁ συγγραφεὺς προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὀρρολογικὴν διαφορὰν,
 τὴν τυχὸν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῶν φυσικῶς μεμολυσμένων διὰ βρουκελλῶν
 βοοειδῶν καὶ τῶν ἐνοφθαλμισθέντων τοιούτων δι' ἐμβολίου *Brucella*
abortus S 19. Πρὸς τοῦτο, ἐχρησιμοποίησεν 31 ὀρροὺς αἵματος, προερχο-
 μένους ἐξ ἰσαρίθμων βοοειδῶν φυσικῶς μεμολυσμένων καὶ 53 ὀρροὺς ἐξ
 ὑγείων μόσχων ἐμβολιασθέντων διὰ τοῦ στελέχους 19. Ἐπίσης, 183 ὀρροὶ
 αἵματος βοοειδῶν ἀγνώστου προελεύσεως καὶ ὑποστάντων ἐμβολιασμὸν
 διὰ στελέχους 19, ἐχρησιμοποιήθησαν δι' ἔλεγχον. Αἱ δοκιμασίαι ὀρροσυγ-
 κόλλησεως ἐγένοντο εἰς διπλοῦν καὶ ἐξ αὐτῶν μία σειρὰ ἐπωάσθη εἰς τοὺς
 37° C καὶ ἄλλη εἰς τοὺς 56° C.

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τούτων, ὁ ἐρευνητὴς παρατήρησεν ὅτι, εἰς τοὺς
 ὀρροὺς, τοὺς προερχομένους ἐκ τῶν φυσικῶς μεμολυσμένων καὶ οὐχὶ ἐμβο-
 λιασθέντων βοοειδῶν, ἡ συγκόλλησις ἦτο ἐλαφρῶς μόνον μειωμένη εἰς τοὺς
 σωλῆνας τοὺς ἐπωασθέντας εἰς τοὺς 56° C, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς σωλῆνας
 τοὺς τοποθετηθέντας εἰς τοὺς 37° C. Ἐνῶ, εἰς τοὺς ὀρροὺς, τοὺς ἀνή-
 κοντας εἰς ὑγιᾶ ζῶα, ἐμβολιασθέντα διὰ τῆς φυλῆς 19, ὁ τίτλος τῆς

συγκολλήσεως εἰς τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν ἦτο **καταφανῶς ἠλαττωμένος**. Ἐκ τῶν 183 ὀρῶν αἵματος βοοειδῶν ἀγνώστου προελεύσεως κατόπιν ἐπωάσεως εἰς 56° C, τὰ 65,5 % παρουσίασαν μείωσιν τοῦ τίτλου καὶ τὰ 34,5 % οὐδεμίαν διαφοράν.

Ἐκ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου ταύτης, ὁ συγγραφεὺς ἐξάγει τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ διαχωρῶσι τις τὴν συγκόλλησιν τὴν ὀφειλομένην εἰς λοιμογόνους βρουκέλλας ἐκ τῆς μετεμβολιακῆς τοιαύτης.

Π.Ν.Δ.

JONDET R. : Προσπάθεια καθορισμοῦ τοῦ ἀρίστου χρόνου διὰ τὴν διενέργειαν τῆς σπερματεγχύσεως εἰς τὰς ἀγελάδας. (Essai de détermination du moment optimum pour l'insemination de la Vache). Bul. de l'Acad. Vet. de France, T. XXVIII, No 2, 1955, p. 73 - 75.

Ὁ συγγραφεὺς, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὅπως καθορίσῃ τὸν καλλίτερον χρόνον διὰ τὴν διενέργειαν τῆς σπερματεγχύσεως εἰς τὰς ἀγελάδας, προβαίνει εἰς πειραματισμοὺς ἐπὶ 250 ζώων. Ἡ σπερματέγχυσις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τεχνικοῦ καὶ ἡ διάγνωσις τῆς ἐγκυμοσύνης διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀπευθυσμένου ἐξετάσεως εἰς ὄλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἀγελάδας, ἐπετεύχθησαν δὲ τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα :

1. Σπερματέγχυσις μεταξὺ 0 καὶ 17 ὥρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργασμοῦ 55,10 %.
2. Σπερματέγχυσις μεταξὺ 18 καὶ 24 ὥρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργασμοῦ 63,63 %.
3. Σπερματέγχυσις μεταξὺ 25 καὶ 35 ὥρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργασμοῦ 61,11 %.
4. Σπερματέγχυσις πέραν τῶν 35 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργασμοῦ 20,00 %.
5. Δύο σπερματεγχύσεις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αὐτοῦ ὄργασμοῦ 75,58 %.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐμφαίνεται ὅτι τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν γονιμοποιήσεως ἐπετεύχθη διὰ τῆς διενεργείας δύο διαδοχικῶν σπερματεγχύσεων ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τοῦ αὐτοῦ ὄργασμοῦ.

Π.Ν.Δ.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

Α'. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΙΣ

Παρουσία του Ὑφυπουργοῦ τῆς Γεωργίας κ. Δ. Μανέντη καὶ τοῦ Ἐπιτετραμένου τῆς Βουλγαρίας κ. Λάμπρεβ ὑπεγράφη μεταξὺ τῆς χώρας μας καὶ τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Βουλγαρίας Κτηνιατρικὴ Σύμβασις ρυθμίζουσα τὰ τῶν ἐξαγωγῶν, εἰσαγωγῶν καὶ διαμετακομίσεων ζώων καὶ προϊόντων ζωϊκῆς προελεύσεως ὡς καὶ τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα τὴν πρόληψιν καὶ καταπολέμησιν τῶν διαφόρων μεταδοτικῶν νοσημάτων τῶν ζώων. Παραλλήλως ὑπεγράφη καὶ ἑτέρα σύμβασις ἀφορῶσα τὰ θέματα Φυτοϋγιεινῆς.

Διάρκεια ἰσχύος τῶν συμβάσεων τούτων ὄρισθη πενταετής.

Τὴν Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τῆς Βουλγαρίας ἀντεπροσώπευσαν οἱ κ. κ. Δ. Δημητρόφ Δ)ντῆς τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας, Μ. Στογιάνκοφ Δ)ντῆς τῆς Φυτοπαθολογίας καὶ Α. Χαριζάνωφ τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, τὴν δὲ Χώραν μας οἱ κ.κ. Φ. Παπαχριστοφίλου Δ)τῆς τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας, Ν. Τζωρτζάκης Δ)ντῆς τοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἐργαστηρίου Ἀφθώδους Πυρετοῦ κ. Γ. Γάβης Τμηματάρχης τῆς Φυτοπαθολογίας παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Γεωργίας.

Ἡ Βουλγαρικὴ ἀντιπροσωπεΐα ἐχορήγησε πᾶσαν αἰτηθεῖσαν πληροφορίαν περὶ τῆς λειτουργίας καὶ δράσεως τῶν Κτηνιατρικῶν ὑπηρεσιῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἐπέδειξεν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ πάντα τὰ θέματα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν Κτηνιατρικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπιστήμην ἐν τῇ χώρᾳ μας. Αὕτη ἐπεσεκέφθη ὅλα τὰ ἐν τῇ περιοχῇ Ἀττικῆς ἰδρύματά μας, ἐκδηλώσατα τὴν ἐπιθυμίαν μιᾶς στενῆς ἐν τῷ μέλλοντι συνεργασίας μεταξὺ τῶν δύο Χωρῶν, πρὸς ἀρτιωτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων αὐτῶν εἰς τὸν τομέα τῆς προστασίας καὶ προαγωγῆς τῆς Κτηνοτροφίας. Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν παρετέθη γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν ξένων ἐκπροσώπων, ἡ δὲ Βουλγαρικὴ πρεσβεΐα ἐδεξιώθη τὰ μέλη τῶν ἀντιπροσωπειῶν.

ΑΦΘΩΔΗΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Κατὰ τὸ παρελθὸν τρίμηνον ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης 4 ἐστὶαι ἀφθώδους πυρετοῦ, ἐπὶ 7 βοοειδῶν 30 χοίρων

καὶ 30 προβάτων. Ἡ ταυτοποίησις τοῦ ἰοῦ ἀπέδειξεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ τύπου Ο.

Κατόπιν τῆς λήψεως τῶν ἐνδεικνυομένων ὑγειονομικῶν μέτρων καὶ τῆς διενεργείας προληπτικῶν ἐμβολιασμῶν ἐπὶ 3.000 ζώων, αἱ ἐστία αὗται ἀπεσβέσθησαν.

Δι' ὑπουργικοῦ διατάγματος ἐθεσπίσθη ἐν Γαλλίᾳ ὁ ὑποχρεωτικὸς προληπτικὸς ἐμβολιασμὸς ἐναντίον τοῦ Ἀφθώδους Πυρετοῦ μερίμνη τῶν Κρατικῶν Κτηνιατρικῶν Ὑπηρεσιῶν.

ΕΥΛΟΓΙΑ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

Εἰς Κοινότητα Μηλιάς, ἐπαρχίας Ὀρεστιάδος, ἐνεφανίσθησαν κρούσματα εὐλογίας. Ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα.

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΩΝ

Διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐγκρίνεται ἡ πρόσληψις 40 ἐπικούρων Κτηνιάτρων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ κενῶν θέσεων καὶ καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2500. Διὰ τὴν πρόληψιν ταύτην προτιμῶνται οἱ ὑπότροφοι τοῦ Κράτους καὶ οἱ ὑπηρετοῦντες σήμερον ὡς ἡμερομίσθιοι.

ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ

Διωρίσθησαν καὶ ἐτοποθετήθησαν πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων οἱ συνάδελφοι κ. κ. Α. Παπαχριστοφίλου εἰς τὸ Ἀγροτικὸν Κτηνιατρεῖον Σερρῶν, Ἰ. Καραβαλάκης εἰς τὸ Μικροβ. Ἐργαστήριον Ἀφθώδους Πυρετοῦ καὶ Ἀ. Ἀνδρεόπουλος εἰς τὸν Νομὸν Κυκλάδων.

Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Φ. Παραχριστοφίλου Δ)τὴν τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας ἡ ἐκπόνησις μελέτης ἀφορώσης εἰς τὰ ληπτέα μέτρα πρὸς λυσιτελεστέραν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῶν ἐπιζωοτιῶν ἐν τῇ χώρᾳ μας καὶ τὴν ἀρτιωτέραν ὀργάνωσιν, λειτουργίαν καὶ ἀπόδοσιν τῶν Κτηνιατρικῶν μας ὑπηρεσιῶν. Τὴν Δ)σιν τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας ἀνέλαβεν ὁ κ. Κ. Μελανίδης Δ)τὴς τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικρ. Ἰνστιτούτου.

Μετετέθησαν εἰς τὸ Νομοκτηνιατρικὸν γραφεῖον Θεσσαλονίκης οἱ κ.κ. Νομοκτηνίατρος Σερρῶν Ἀ. Ἰερισσιώτης καὶ Νομοκτηνίατρος Κοζάνης Ι. Πορπόρης, ὡσαύτως μετετέθη εἰς τὸ Νομοκτηνιατρικὸν γραφεῖον Τριφυλλίας ἐκ τῶν Πατρῶν ὁ Νομοκτηνίατρος κ. Χ. Πολίτης.

Β' ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Εἰς τὸν εἰσιτήριον διαγωνισμὸν τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τὸν διενεργηθέντα κατὰ τὸ

τέλος τοῦ παρελθόντος ἔτους διὰ τὸ Πανεπιστημιακὸν Ἔτος 1955 - 1956, ἐπέτυχον οἱ κάτωθι :

Ζιάκας Γ., Παπανικολάου Ἰωάν., Μάντης Ἀντ., Καρατζᾶς Κωνστ. Νούσιας Μιχαήλ, Ἀκριβόπουλος Στέφ., Γραικὸς Γ., Τσιαμῆτας Ἰωάν., Ἀλμπάλας Βεν. Ἀνδρεάδης Δημ., Βούλαρης Ναπ., Γκιομίσης Θωμᾶς, Δουλουφάκης Ἰωάν., Μεταξᾶ Χαρίκλεια, Παπαναστασίου Κων., Λυρατζῆς Παν., Παπαγεωργίου Ἡλίας, Παπαχρήστου Κων., Γεωργιάδης Νικ., Κυριάκης Σπυρ., Σιάκκας Ἰωάν., Χατζῆς Θεόφ., Μεταξόπουλος Ἰωάν., Ἀξιώτης Ἰγν., Μπατάνης Βασ. Κουτσὸς Μιχαήλ, Κοφαλίδης Εὐάγ., Τολίκας Πολυδ., Μαλιγκοῦδης Κυρ., Νικολαΐδης Ἰωάν., καὶ Τσολᾶκος Δ.

Τὰ θέματα τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου ὡς καὶ τοῦ συμπληρωματικοῦ τοιοῦτου, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐκ τῶν παρουσιασθέντων ὑποψηφίων ἐπέτυχον οἱ 21 ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι ἦσαν τὰ κάτωθι :

Ἐκθεσις ἰδεῶν

Α' Ὁ κάτοικος ἑνὸς ὄρειου χωρίου τῆς Μακεδονίας καὶ μιᾶς νήσου τῶν Κυκλάδων συναντιῶνται καὶ συζητοῦν.

Β'. Ὁ χεμὼν ἔφθασε. Ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸ χωρίον καὶ εἰς τὴν πόλιν.

Χημεία

Α'. 1. Τί εἶναι ἐλαιογόνον ἄεριον, ἐλειογενὲς ἄεριον, κροτοῦν ἄεριον, ὕδραέριον ; Πῶς παρασκευάζεται ἕκαστον τούτων καὶ ποίαν βιομηχανικὴν ἢ ἄλλην χρησιμοποίησιν εὐρίσκει ;

2. Τί γνωρίζετε διὰ τὸ χλωριοῦχον καὶ τὸ χλωρικὸν κάλι. Ποῦ εὐρίσκονται ἢ πῶς παρασκευάζονται, τί ιδιότητας ἔχουν καὶ πῶς χρησιμοποιοῦνται ;

3. Ποῖα σάκχαρα εἶναι ἰσομερῆ πρὸς τὴν γλυκόζην. Ποῖα ἢ διαφορὰ γλυκόζης καὶ καλαμοσακχάρου ; Ποῖα ἄλλα σάκχαρα ἰσομερῆ πρὸς τὸ τελευταῖον γνωρίζετε ; Πῶς δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἂν διάλυμα γλυκείας γεύσεως περιέχει γλυκόζην ἢ καλαμοσάκχαρον ;

4. Μίγμα CO καὶ CO_2 , ἀγνώστου συστάσεως ἀπαιτεῖ δι' 100 cm^3 αὐτοῦ $10 \text{ cm}^3 \text{ O}$ πρὸς μετατροπὴν διὰ καύσεως καὶ τοῦ CO εἰς CO_2 . Ζητεῖται :

α) Ὁ τελικὸς ὄγκος τοῦ CO_2 μετὰ τὴν καῦσιν καὶ τοῦ CO .

β) Ἡ κατὰ βάρους ἑκατοστιαία σύνθεσις τοῦ ἀρχικοῦ μίγματος εἰς CO_2 καὶ CO .

γ) Ὁ τρόπος διαχωρισμοῦ τοῦ CO καὶ τοῦ CO_2 (ὅλοι οἱ ὄγκοι ὑπὸ κανονικᾶς συνθήκας πίεσεως καὶ θερμοκρασίας).

5. Ἐντὸς ποσότητος H_2O διαλύονται 1 gr. HCl , $1 \text{ gr. H}_2\text{SO}_4$, $1 \text{ gr. H}_3\text{PO}_4$, 1 gr. ὀξεικοῦ ὀξέος καὶ 1 gr. κρυσταλλικοῦ ὀξαλικοῦ ὀξέος.

Περαιτέρω 4 gr. ὑδροξειδίου τοῦ Na, 2 gr. ὑδροξειδίου τοῦ K, ὑδροξείδιον τοῦ ἄμμωνίου. Ζητεῖται :

α) Ποίαν ἀντίδρασιν θὰ παρουσιάσῃ τελικῶς τὸ μίγμα.

β) Ποία ποσότης NaOH ἢ HCl θὰ ἀπαιτηθῇ νὰ προστεθῇ πρὸς πλήρης ἐξουδετέρωσιν τοῦ διαλύματος.

γ) Πόσον θὰ ζυγίσουν τελικῶς τὰ σχηματισθέντα ἄλατα μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ὕδατος.

(Ἀτομικὰ βάρη Na : 23, P : 31, S : 32, Cl : 35,5 K : 39,1).

B'. 1. Γράψατε τοὺς τύπους τῶν κάτωθι σωμάτων : ἀκεταλδεΰδη, κρυσταλλικὸν ἀνθρακικὸν νάτριον, ἀργυραδάμας, καρναλίτης, κεραργυρίτης, κίτρικὸν ὀξύ, κυπρίτης, μυρμηκικὸν ὀξύ, σφαλερίτης, χλωροφόρμιον. Ποῖα ἐξ αὐτῶν ἀπαντοῦν ὡς ὄρυκτὰ καὶ ποῖα ἀλλαγῶν εἰς τὴν φύσιν καὶ ποῦ

2. Ὑδροξείδιον τοῦ νατρίου.

3. Περὶ γλυκερίνης.

4. 5 gr. κρυσταλλικοῦ θειικοῦ μαγνησίου πυρούμενα καταλίπουν 2,4423 grs. ἀνύδρου τοιοῦτου. Μὲ πόσα μόρια ὕδατος κρυσταλλοῦται τὸ κρυσταλλικὸν ἔνυδρον θειικὸν μαγνήσιον ;

(Ἀτ. Βάρ. Mg : 24,32, S : 32).

5. Πόσα γραμμάρια βενζολίου καὶ πόσα νιτρικοῦ ὀξέος ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν παρασκευὴν 100 grs. νιτροβενζολίου. Πόσος Fe καὶ πόσον HCl χρειάζονται διὰ νὰ ἀναγάγωμεν τὸ Νιτροβενζόλιον πρὸς ἀνιλίνην καὶ πόσον ζυγίζει αὕτη ;

Τὸ χρησιμοποιοῦμενον HNO₃ περιέχει 63 grs HNO₃ εἰς 100 grs. Τὸ χρησιμοποιοῦμενον HCl περιέχει 37 grs. ἀερίου HCl εἰς 100 grs.

(Ἀτ. βάρ. Fe : 55,8).

Φ υ σ ι κ ῆ

A'. 1. Ὅρισμός καὶ χαρακτηριστικὰ μιᾶς δυνάμεως. Μονάδες μετρήσεως αὐτῆς. Σύνθεσις δυνάμεων. Συνθήκη ἰσορροπίας τοῦ μοχλοῦ.

2. Περὶ κατόπτρων.

3. Τί λέγεται συνεχῆς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ τί ἐναλλασσόμενον. Ὅρισμός συχνότητος, περιόδου καὶ ἐνέργου τάσεως τοῦ ἐναλλασσομένου ρεύματος. Περιγραφή ἀπλῆς συσκευῆ παραγωγῆς ἐναλλασσομένου ρεύματος. Διὰ τί προτιμᾶται τοῦτο τοῦ συνεχοῦς ; Εἶναι ἀκριβῆς ὁ συνήθης χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐναλλασσομένου ρεύματος ὡς τριφασικοῦ ;

4. Αὐτοκίνητον ἄρχεται κινούμενον μὲ σταθερὰν ἐπιτάχυνσιν οὕτως ὥστε ἐντὸς 3 λεπτῶν ἢ ταχύτης αὐτοῦ νὰ φθάσῃ τὰ 60 KM ἀνὰ ὥραν καὶ κατόπιν κινεῖται ἰσοταχῶς. Ζητεῖται ποῖον εἶναι τὸ ἔργον τὸ καταναλωθὲν κατὰ τὰ 3 πρῶτα λεπτὰ καὶ ποῖα ἢ ἰσχύς ἢ ἀπαιτουμένη πρὸς διατήρησιν τῆς ἰσοταχοῦς κινήσεως δεδομένου ὅτι ἡ δύναμις ἢ ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν κίνησιν εἶναι πάντοτε 50 χιλιογραμμόμετρα.

5. Σῶμα Α ἔχει εἰδικὸν βάρους 6 καὶ ὄγκον 40 cm³. Ἄλλο σῶμα Β ἔχει εἰδικὸν βάρους 8 καὶ βάρους ἴσον μὲ τὸ τοῦ Α (εἰς τὸ κενόν). Ἄν ἀναρτήσωμεν τὰ δύο σῶματα εἰς τὰ ἄκρα τῶν βραχιόνων ζυγοῦ καὶ ἐμβαπίσωμεν αὐτὰ ἐντὸς ὕδατος ὃ ζυγὸς ἀποκλίνει. Τί βάρους πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ εἰς ποῖον ἄκρον τοῦ ζυγοῦ ἵνα οὗτος γίνῃ ὀριζόντιος ;

Β'. 1. Ποῖαι αἱ συνέπειαι τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἀρχιμήδους ἐπὶ τῆς ἰσοροπίας στερεῶν ἐντὸς ἢ ἐπὶ ὑγρῶν ;

2. Περὶ διαλύσεως ἐν γένει.

3. Περὶ ἐξαχνώσεως.

4. Ἐπιπεδόκυρτος φακὸς ἀκτῖνος 64 cm καὶ δείκτου διαθλάσεως 1,5 ῥίπτει εἶδωλον κατὰ 1,6 φορὰς μεγαλύτερον τοῦ ἀντικείμενου. Εἰς ποῖαν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ φακοῦ εὐρίσκεται τὸ ἀντικείμενον ;

5. Ρεῦμα ἐντάσεως 75 Amperes διακλαδίζεται εἰς τι σημεῖον εἰς 4 παραλλήλως συνδεδεμένους ἀγωγούς, τῶν ὁποίων αἱ ἀντιστάσεις εἶναι 1, 2, 4, καὶ 8 ΩΗΜ. Ποῖαι αἱ μερικαὶ ἐντάσεις J₁, J₂, J₃, J₄ ;

Ζωολογία

Α'. 1. Ποῖον τὸ πεπτικὸν σύστημα τῶν πτηνῶν καὶ ἰδιοτυπία αὐτοῦ.

2. Τί εἶναι τὰ κοράλλια, ποῦ ὑπάγονται καὶ πῶς εἶναι κατασκευασμένο τὸ σῶμα των.

3. Περιγραφή τοῦ ὄου τῆς ὄρνιθος.

4. Τί καλοῦμεν παράσιτα, ἀναφέρατε ἐνδεικτικὰ παραδείγματα αὐτῶν.

5. Ποῖον τὸ κυκλοφορικὸν καὶ ἀναπνευστικὸν σύστημα τῶν ἰχθύων.

6. Τί εἶναι τὰ μαστιγωτά, ποῦ ὑπάγονται καὶ τίς ἡ σημασία των διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα.

7. Τί εἶναι τὰ ἀκάρεα, ποῦ ὑπάγονται καὶ τίς ἡ σημασία των διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα.

Β'. 1. Ἰδρῶς καὶ σημασία του διὰ τὴν ζωὴν.

2. Τί εἶναι ἡ κοινὴ ἀράχνη, ποῦ ὑπάγεται καὶ πῶς εἶναι κατασκευασμένο τὸ σῶμα τῆς ;

3. Ποῦ ἀπαντᾶται ἀπλῆ καὶ ποῦ διπλῆ κυκλοφορία εἰς τὰ σπονδυλωτά ;

4. Ποῖον τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα τῶν βατραχῶν ;

5. Τί εἶναι πλακοῦς καὶ ποῦ ἀπαντᾶται οὗτος ;

6. Περὶ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος τῶν ἐντόμων.

7. Τί εἶναι λίπος καὶ ποῖος ὁ ρόλος του εἰς τὰ ζῶα ;

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Ἡ Διεύθυνσις Κτηνιατρικοῦ καὶ Ἰππωνειῶν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῶν Κτηνιατρικῶν Σωμάτων τῶν ἄλλων χωρῶν ἀπεφάσισε καὶ ἤρξατο τὴν ἐκδοσιν Εἰδικῆς Κτηνιατρικῆς Ἐπιθεωρήσεως ἐκδιδομένης ἀνὰ ἔτη, ἢ ὅποια θὰ ἔχη διττὸν ἀντι-

κειμενικὸν σκοπὸν: τὸ μὲν τὴν ἐνημέρωσιν τῶν Ἑλλήνων Στρατιωτικῶν Κτηνιάτρων ἐπὶ τῶν νεωτέρων προσκλήσεων τῆς Ἐπιστήμης τὸ δὲ τὴν παροχὴν εἰς αὐτοὺς μιᾶς ἐπὶ πλέον δυνατότητος διὰ τὴν δημοσίευσιν ἐπιστημονικῶν μελετῶν.

Ἡ εὐτυχὴς αὕτη ἔμμανεσις τῆς ἡγεσίας τῆς Στρατιωτικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας, πλουτίζουσα τὴν Ἑλληνικὴν Κτηνιατρικὴν Βιβλιογραφίαν μὲ ἐν εἰσέει—ἄριστον δὲ—ἐπιστημονικὸν ὄργανον ἐπραγματοποιήθη λίαν ἐπιτυχῶς ὡς ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις ἐκ τῆς μελέτης τοῦ πρώτου τεύχους ὅπερ προσφάτως ἐκυκλοφόρησε.

Πλουσία ἐπιστημονικὴ ὕλη, περιλήψεις ξένων ἐργασιῶν δημοσιευθεισῶν εἰς διάφορα περιοδικὰ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ ἡμεδαπῆς, εἰδησιογραφία ἐκ τοῦ ἔξωτεροῦ καὶ τοῦ ἐσωτεροῦ καὶ τέλος διάφοροι πληροφορῶν ἀφορῶσαι εἰς τὰς ποικίλλας δραστηριότητας τῆς Στρατ. Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας, καθιστῶσι τὴν Κτηνιατρικὴν Ἐπιθεώρησιν πολύτιμον πηγὴν ἐξ ἧς οἱ συνάδελφοι θὰ ἀρῶνται στοιχεῖα χρήσιμα διὰ τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ ἔργου των.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

VI. Διεθνὲς Συνέδριον τῆς ἐχινοκοκκιάσεως

ὑπὸ τὴν Προεδρείαν: κ. Μ. ΜΑΚΚΑ

Ἀθῆναι 14 - 18 Σεπτεμβρίου 1956

Τὸ Ἐπιστημονικὸν Πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου θέλει κυκλοφορήσει περὶ τὰ μέσα Ἰουνίου.

Ἐκτὸς τῶν συναδέλφων Ἱατρῶν καὶ Κτηνιάτρων, οἵτινες ἔχουν ὀρισθεῖ ὡς εἰσηγηταὶ διαφόρων θεμάτων, ἔχουν δηλώσει συμμετοχὴν μετὰ ἡ ἄνευ ἐπιστημονικῶν ἀνακοινώσεων, ἀρκετοὶ ξένοι καὶ Ἕλληνες Ἱατροί.

Τὰ κύρια θέματα τοῦ Συνεδρίου εἶναι τὰ ἑξῆς:

- 1) Ἐπιδημιολογία, προφύλαξις, στατιστικὴ.
- 2) Κλινικὰ - Χειρουργικὰ θέματα.
- 3) Θέματα κτηνιατρικά.
- 4) Θέματα βιολογικά.
- 5) Ἡ ἐχινοκοκκίασις ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομο - κοινωνικῆς.

Μεγαλείτεροι εἰσηγήσεις θὰ γίνουσι ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

- α) Ἡ ἐχινοκοκκίασις νόσος ἐπαγγελματικὴ.
- β) Ἡ ρῆξις τῶν ἐχινοκόκκων τοῦ ἥπατος εἰς τὰς χοληφόρους ὁδούς.
- γ) Ἡ ρῆξις τῶν ἐχινοκόκκων τοῦ ἥπατος εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ βρόγχους.

δ) Ἡ συχνότης τῆς ὑδατιδώσεως εἰς τὰ μυρηκαστικά καὶ τοὺς χοίρους ἐν Ἑλλάδι.

ε) Ἡ συχνότης τῶν μειολυμένων κυνῶν εἰς τὰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος.

στ) Βιοχημεία τῆς ὑδατίδος κύστεως.

ζ) Ἡ ἐχينوκοκκίασις ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς οἰκονομίας διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα.

Θὰ ἐπακολουθήσουν πολλαὶ ἀνακινώσεις ἀφορῶσαι εἰς ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς ἐχينوκοκκιάσεως καθὼς καὶ τὰς νεωτέρας μεθόδους τῆς χειρουργικῆς θεωρείας.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνάδελφοι, Ἴατροὶ καὶ Κτηνίατροι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸ Συνέδριον, ὅπως δηλώσουν τοῦτο ἐγκαιρῶς εἰς τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ Συνεδρίου Ἐκτ. Καθηγητὴν κ. Β. Κούριαν, Ἑλλ. Ἐρ. Σταυρόν, Μάκενζυ Κίγκ 1.

Οἱ προτιθέμενοι νὰ συμμετάσχουν παρακαλοῦνται ὅπως καταβάλουν τὸ ἐξ 150 δρχ. δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Καν Χρ. Ἀλεσάνδρη, Γραφεῖα Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ, 7ος ὄροφος, Μάκενζυ Κίγκ 1, 8-2 καθ' ἐκάστην.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πρῶτον Διεθνὲς Συμπόσιον Μικροβιολογίας τῶν τροφίμων

Ἡ Μικροβιολογία τῶν ἡμι - διατηρημένων κρεάτων.

(Semi - Conserves de viandes).

Τὸ ἔτος 1953 τὸ διεθνὲς συνέδριον Μικροβιολογίας τὸ ὁποῖον ἔλαβεν χώραν εἰς Ρώμην, ἀπεφάσισε νὰ ὀργανώσῃ συγκεντρώσεις εἰδικῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μελέτης ὀρισμένων θεμάτων, ἀφορῶντων εἰς τὴν Μικροβιολογίαν τῶν τροφίμων.

Εἰς τὸν Δρα Buttiaux τοῦ Ἰνστιτούτου Pasteur τῆς Lille ἀνετέθη ἡ ὀργάνωσις τοῦ 1ου Συμποσίου τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς θέμα ἀντικείμενον ἰδιαζόντως ἐνδιαφέρον : Τὴν Μικροβιολογίαν τῶν ἡμιδιατηρημένων κρεάτων (Semi - Conserves).

Εἰδικοί ἐκ 14 χωρῶν (μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκπρόσωποι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν καὶ τῆς Αὐστραλίας) ἀπήντησαν εἰς τὴν πρόσκλησίν του, καὶ τοιουτοτρόπως ἀπὸ τῆς 10ης - 14ης Ὀκτωβρίου 1954, εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Ἰνστιτούτου Pasteur τῆς Lille, τεθὲν εὐγενῶς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνέδρων ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς διευθυντοῦ του Καθηγητοῦ κ. C. Gernez-Rieux, τὸ θέμα τοῦτο ἐξητάσθη ὑπὸ τῶν ἀρμοδιοτέρων ἐπιστημόνων.

Δὲν εἶναι βεβαίως δυνατόν εἰς τὰ στενὰ ὄρια τοῦ παρόντος νὰ δοθῇ ἀνάλυσις τῶν λαβουσῶν χώρων συζητήσεων ἢ ἀνακινώσεων. Θὰ καταβληθῇ

μόνον προσπάθεια ὅπως ὑπογραμμισθοῦν ἐν συντομίᾳ τὰ κυριώτερα συμπεράσματα καὶ δὴ τὰ ἔχοντα πρακτικὴν σημασίαν τοιαῦτα.

Κατ' ἀρχὴν ἐγένετο ἀποδεκτὸς ὁ κάτωθι ὄρισμός τῶν ἡμιδιατετηρημένων κρεάτων : (Semi - Conserves). «Ἡμιδιατετηρημένα κρέατα θεωροῦνται τὰ προϊόντα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα περιέχονται ἐντὸς ἐξρηκτικῆς κεκλεισμένων δοχείων, τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν εἰς τοιαύτας μεθόδους συντηρήσεως ὥστε ταῦτα νὰ μὴ δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ μακρὸν ἀναλλοίωτα καὶ βρώσιμα ἄνευ τῆς λήψεως εἰδικῶν μέτρων ἀποιθηκέσεως ἢ καὶ μεταφορᾶς».

Ἐν τούτοις τὸ θέμα τοιουτοτρόπως καθορισθὲν περιορίσθη ἐν συνεχείᾳ ἔτι μᾶλλον εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιλαμβάνη μόνον τὸ ἐψημένον ἐγκυτιωμένον χοιρομήριον.

Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου ὑπῆρξαν τὰ ἀκόλουθα :

Α'. Ἐλεγχος

1. Ποία εἶναι τὰ μικρόβια τῶν ὁποίων ἡ παρουσία δὲν εἶναι ἀνεκτὴ λόγῳ τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον ταῦτα δημιουργοῦν διὰ τὴν δημοσίαν ὑγίαν ;

Τὸ συνέδριον ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ὅτι ὡς τοιαῦτα δέον νὰ θεωρηθῶσιν :

Τὸ Κλωστηρίδιον τὸ ἀλλαντικὸν (ἢ ἡ τοξίνη αὐτοῦ). Τὰ τοξινογόνα κλωστηρίδια.

Αἱ Σαλμονέλλαι καὶ Σιγκέλλαι.

Οἱ ἐντεροτοξινογόνοι σταφυλλόκοκκοι (καὶ ἡ τοξίνη αὐτῶν).

2. Ποία εἶναι τὰ μικρόβια τῶν ὁποίων ἡ παρουσία δὲν εἶναι ἀνεκτὴ εἴτε διότι δημιουργοῦν κίνδυνον διὰ τὴν διατήρησιν τῶν τροφίμων εἴτε διότι ἡ ὑπαρξίς των χαρακτηρίζει τὴν παρασκευὴν τοῦ τροφίμου ὡς ἐλαττωματικὴν ;

Τὸ συνέδριον ὁμοφώνως ἐθεώρησεν ὡς τοιαῦτα μικρόβια τὰ κάτωθι :

Πάντα τὰ εἶδη τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐντεροβακτηριοειδῶν.

Πάντα τὰ εἶδη τὰ ἀνήκοντα εἰς τὰ γένη ἀχρωμοβακτήριον, ψευδομονάς, ξανθοβακτήριον.

Τὰ ἀεριογόνα Κλωστηρίδια.

Οἱ βράκιλλοι, οἱ μικρόκοκκοι καὶ τὰ κορυνοβακτήρια τὰ διασπῶντα τὰ νιτρικὰ ἅλατα.

Οἱ γαλακτοβάκιλλοι οἱ δυνάμενοι νὰ μεταβάλουν τὸ χρῶμα, τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὄσμήν.

Οἱ στρεπτόκοκκοι οἱ τῶν κοπράνων τῆς ὁμάδος Δ κατὰ Lancefield.

3. Ἐπὶ πλεόν τῶν ἀνωτέρω ἀπαγορεύσεων τῶν σχετικῶν πρὸς τὰ εἶδη τῶν μικροβίων, ὑφίσταται ἀνάγκη ἐπιβολῆς καὶ ἄλλων μικροβιολογικῶν κανόνων ;

Σχετικῶς πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα τὸ συνέδριον ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

«Οἱ σπόροι τῶν μὴ παθογόνων κλωστηριδίων καὶ βακίλλων τῶν μὴ δυναμένων νὰ ἀλλοιώσωσιν τὴν ποιότητα τῶν ἐγκυτιωμένων χοιρομηρίων εἰς θερμοκρασίας κατωτέρας τῶν 5° C ὡς ἐπίσης καὶ τὰ θερμοάντοχα βακτήρια εἶναι ἀνεκτά. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν μικροβίων τούτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὰ 10⁴ κατὰ γραμμάριον».

Τὸ σύνολον τῶν ἀνωτέρω πορισμάτων τοῦ Συνεδρίου δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀποτελοῦν ἀπαρχὴν καθορισμοῦ τῶν μικροβιολογικῶν σταθερῶν τῶν ἐγκυτιωμένων χοιρομηρίων. Εἶναι ὅμως προφανές ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὀλοκληρωμένον πρὶν ἢ καθορισθῶσιν καὶ αἱ μέθοδοι ἐλέγχου τῶν δειγμάτων, αἱ ὁποῖαι δέον ὅπως ἀποτελέσωσι ἀντικείμενον περαιτέρω μελέτης.

Ἐν τοσούτῳ, καὶ μετὰ τὴν ἐπίτευξιν συμφωνίας ἐπὶ τῶν μικροβιολογικῶν σταθερῶν καὶ τῶν μεθόδων ἐλέγχου, ὑπάρχει ἔν εἰσέτι σοβαρώτατον πρόβλημα πρὸς ἐπίλυσιν, τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ δειγματοληψίας. Προφανῶς, διὰ νὰ ἔχη κανεὶς ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ δύναται νὰ βασισθῆ, τὸ ποσοστὸν τοῦτο δέον νὰ εἶναι λίαν ὑψηλόν. Κατὰ συνέπειαν εἶναι ἴσως σκοπιμώτερον νὰ συνδυάζεται ἢ ἐξέτασις ἀντιπροσωπευτικῶν δειγμάτων τῶν ἐτοιμῶν προϊόντων μὲ τὸν προληπτικὸν ἔλεγχον λαμβάνοντα χώραν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ κατὰ τὴν παρασκευὴν αὐτῶν ὑπὸ προσώπων ὅμως ἐξειδικευμένων καὶ μὴ ἐξαρωμένων ἀπὸ τὰς ἐπιχειρήσεις.

Τέλος κατὰ τὴν γνώμην συνέδρων τινῶν ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις δέον ὅπως συνδυάζεται πρὸς στοιχειώδη χημικὴν ἀνάλυσιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἀνίχνευσιν τῆς ὑγρασίας, τῶν χλωριούχων, τῶν νιτρικῶν καὶ τοῦ pH.

Β'. Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τῶν μέσων προλήψεως τῶν ἀλλοιώσεων.

Ἡ πλευρὰ αὕτη τοῦ θέματος ἀπασχόλησε ἐπὶ μακρὸν τὸ Συνέδριον καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαι συζητήσεις μεταξὺ τῶν συνέδρων ἔλαβον χώραν.

Ἐκ τῶν γενομένων συζητήσεων προέκυψαν τὰ κάτωθι πρακτικὰ συμπεράσματα :

1. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν μικροκόκκων οἱ ὁποῖοι συναντῶνται σταθερῶς εἰς τὰ περιέχοντα χλωριούχον νάτριον κρέατα χοίρων ἐνδείκνυται ἡ ἀποστείρωσις τῆς χρησιμοποιουμένης ἄλμης.

2. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ κλωστηρίδιον τὸ ἀλλαντικὸν ἀναφέρεται ὅτι ὅταν ἡ πυκνότης τοῦ NaCl ἀνέρχεται εἰς 6 %, ὁ σχηματισμὸς τῆς τοξίνης παρεμπορίζεται διὰ τῆς θερμάνσεως τῶν χοιρομηρίων εἰς τρόπον ὥστε τὸ κέντρον αὐτῶν νὰ ἔχη t°=66°C.

Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῶν διαφόρων παραγόντων : pH, περιεκτικότης εἰς NaCl, νιτρικά καὶ νιτρώδη οὐδεὶς εἶναι ἱκανὸς μόνος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀλλαντικοῦ βακίλλου, ἀλλὰ ὁ συνδυασμὸς αὐτῶν δύναται νὰ ἐπιφέρει τὴν ἀναστολὴν τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ. Πάντως ἐπιβάλλεται ἡ, κατὰ τὸ μεσολαβοῦν μεταξὺ παρασκευῆς καὶ πωλήσεως χρονικὸν διάστημα, συντήρησις τῶν χοιρομηρίων εἰς ψυγεῖον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρεμποδίζετα ἡ ἀνάπτυξις τῶν μὴ καταστραφέντων, ὑπὸ τῆς θερμότητος μικροβίων.

3. Προκειμένου περὶ τῶν σαλμονελλῶν καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐντεροβακτηριοειδῶν ὑπεστηρίχθη ὅτι ἡ παστερίωσις τῶν χοιρομηρίων εἶναι ἐπαρκής.

4. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς γαλακτοβακίλλους οἵτινες προκαλοῦσι τὴν ἐμφάνισιν πρασίνων κηλίδων, καὶ οὗτοι καταστρέφονται ὑπὸ τῆς παστερίωσης.

5. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι πρὸς πρόληψιν τῶν ἀλλοιώσεων τῶν χοιρομηρίων ἐπιβάλλεται ἡ λήψις διαφόρων προληπτικῶν μέτρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων σπουδαιότερα εἶναι τὰ κάτωθι :

α) Ἀποστερίωσις ἢ βρασμὸς τῆς ἄλλης.

β) Καλὴ ποιότης τῆς χρησιμοποιουμένης ζελατίνης.

γ) Διατήρησις ἐν ψυγεῖῳ τῶν χοιρομηρίων πρὸ τῆς παστερίωσης.

δ) Καλὴ παστερίωσις, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παστεριοῦται καὶ τὸ κέντρον τοῦ χοιρομηρίου.

ε) Τέλος, ἡ τελικὴ ποιότης, τοῦ χοιρομηρίου ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν φροντίδων δι' ὧν περιεβλήθη τὸ κρέας ἀπὸ τῆς σφαγῆς τοῦ ζώου, μέχρι τῆς καταναλώσεως τοῦ χοιρομηρίου.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ 20ῆς ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1956

Αὕτη ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς καὶ περὶ ὧραν 19.30'.

Κατὰ ταύτην προεβλήθησαν αἱ κάτωθι ταινία κτηνιατρικοῦ περιεχομένου :

α) Ἡ τεχνικὴ τῆς παστερίωσης τοῦ γάλακτος.

β) Ἡ σημασία τοῦ γάλακτος διὰ τὴν δημοσίαν ὑγείαν καὶ

γ) Ἡ πανώλης τῶν βοειδῶν.

Αἱ ταινία αὗται προσεφέρθησαν εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ συναδέλφου Συν)ρχου κ. Donald Kelly.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ 15ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1956

Προεδρεία : Ν. ΚΟΕΜΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐλαβε χώραν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν καὶ περὶ ὧραν 19ην, τῇ παρουσίᾳ 21 ἑταίρων.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῶν δύο προηγουμένων συνεδριάσεων καὶ ἐκτὸς ἡμερησίας διατάξεως, γίνεται μακρὰ συζήτησις ἐπὶ τῆς δυνατοῦτος ἐγγραφῆς ὡς μελῶν τοῦ Κτηνιατρικοῦ Συλλόγου τῶν Κτηνιάτρων δημοσίων ὑπαλλήλων ὡς καὶ τῶν στρατιωτικῶν τοιούτων. Ἐπὶ τούτου ἀποφασίζεται ὅπως οἱ ἐνδιαφερόμενοι στρατιωτικοὶ συνάδελφοι ὑποβάλωσιν σχετικὴν αἴτησιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν Κτηνιατρικοῦ καὶ Ἰκπωνειῶν Γ.Ε.Σ., ἵνα τοῖς χορηγηθῇ ἡ ἄδεια ἐγγραφῆς τῶν εἰς τὸν Κτηνιατρικὸν Σύλλογον.

Ἐν συνεχείᾳ, εἰσερχόμενος εἰς τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως, ὁ κ. Πρόεδρος προβαίνει εἰς σειρὰν ἀνακοινώσεων ἐκ τῆς τρεχούσης ἀλληλογραφίας, μέρος τῆς ὁποίας ἀφορᾷ τὸν Κτηνιατρικὸν Σύλλογον, πρὸς τὸν ὁποῖον διβιβάζεται.

Ὑπὸ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν παρόντων, γίνεται παμπληθεὶ ἀποδεκτὴ αἴτησις ἐγγραφῆς ὡς ἑταίρου τοῦ Κτηνιάτρου κ. Φ. Παπαδοπούλου, ἐκφραζόντων οὕτω τῶν συναδέλφων τὴν συγκίνησιν καὶ ἱκανοποίησιν των διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρώτου ἀποφοίτου τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ὁ Διοικητικὸς καὶ Οἰκονομικὸς ἀπολογισμὸς τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀναβάλλεται λόγῳ τῆς ἀπουσίας τοῦ Προέδρου τῆς ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Σ. Γορδάτου.

Εἶτα, δίδεται ὁ λόγος εἰς τὸν κ. Σ. Ἀύφαντῆν, ὁ ὁποῖος προβαίνει εἰς ἀνακοίνωσιν τῆς μελέτης του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ λοιμώδης βρογχίτις τῶν νεοσσῶν ἐν Ἑλλάδι».

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Κ. Ταρλατζῆς ἀνακοινοῖ ἐν συνεχείᾳ τὰς κάτωθι μελέτας :

α) «Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς δράσεως τῆς ροβαμνικίνης *in vitro* ἐπὶ στελεχῶν παθογόνων σταφυλοκόκκων» ὑπὸ τοῦ κ. Α. Παπαδοπούλου καὶ

β) «Κλινικαὶ τινὲς παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς στεριότητος τῶν συῶν» ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Χιδίρογλου.

Αἱ ἀνακοινωθεῖσαι ἐργασίαι θέλουσι δημοσιευθεῖ εἰς τὸ Δελτίον τῆς Ἐταιρείας.

Ὁ κ. Πρόεδρος, λαμβάνων τὸν λόγον, γνωρίζει ὅτι ὁ Καθηγητὴς κ. F. Liégeois, προσέφερεν τῇ Ἐταιρείᾳ ἐν ἀντίτυπον τῆς τελευταίας ἐκδόσεως τοῦ συγγράμματός του «La pathologie médicale des animaux domestiques». Ἐπίσης, ὁ κ. Ι. Μανιατάκης ἐδώρισεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην

τῆς Ἑταιρείας σημαντικὸν ἀριθμὸν κτηνιατρικῶν καὶ γεωπονικῶν συγγραμμάτων.

Τῇ προτάσει τοῦ κ. Π. Κιάππε, ἀποφασίζεται ἡ ἐπίδοσις ἀρμοδίως καὶ ἡ δημοσίευσις ἐν τῷ Δελτίῳ ψηφίσματος διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου Κύπρου κ. Μακαρίου.

Μὴ ὑπάρχοντος ἐτέρου θέματος λύεται ἡ συνεδρίασις.

ΣΤΗΛΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Χάρις εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας, τὸ ὁποῖον—ὡς γνωστὸν—ἀποστέλλεται ἐπ' ἀνταλλαγῇ εἰς ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα, Ἑταιρείας καὶ ἐπιστήμονας εἰς ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμον, ἐπετεύχθη ἡ δημιουργία πυρῆνος Βιβλιοθήκης τῆς Ἑταιρείας μας. Αὕτη σήμερον περιλαμβάνει τὰ κάτωθι περιοδικά, συγγράμματα καὶ ἐν γένει ἐπιστημονικὰ δημοσιεύματα :

Α'. Ἑλληνικὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες

1. Ἀρχεῖα ὑγιεινῆς.
2. Δελτίον Τ.Σ.Α.Υ.
3. Δελτίον Ἱατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.
4. Ἱατρικὴ ἐφημερίς.
5. Ὑγειονομικὰ Νέα.
6. Γεωργικὸν Δελτίον.
7. Πτηνοτροφικὸν Δελτίον.

Β'. Ξένα Περιοδικὰ

1. Anales de Sociedad Veterinaria de Zootecnia (Ἰσπανία) : 1947 - 1951.
2. Zootechnia (Ἰσπανία) : 1952 - 1955.
3. Bulletin of the State of California Department of Agriculture (Η.Π.Α.) : 1949 - 1955.
4. Arquivos do Instituto Biológico (Βραζιλία) : 1950 - 1954.
5. Annales de médecine Vétérinaire (Βέλγιον) : 1951 - 1955.
6. Revue Vétérinaire Militaire (Γαλλία) : 1951 - 1955.
7. Zooprofilassi (Ἰταλία) : 1951 - 1955.
8. The Onderstepoort journal of Veterinary Research (Νότιος Ἀφρική) : 1951 - 1955.
9. Chronique de l'Organisation Mondiale de la Santé : 1952 - 1955.
10. Atti della Società Italiana delle Scienze Veterinarie (Ἰταλία) : 1952 - 1955.

11. Publications de l'École Vétérinaire Supérieure de Suède 1952-1954.
12. Rêvue de Médecine Vétérinaire (Τουλούζη - Γαλλία) : 1953 - 1955.
13. Office International des épizooties : 1953-1955.
14. Tierärztliche Umschau (Γερμανία) : 1953 - 1955.
15. Veterinär Medizinische Nachrichten (Γερμανία) : 1953-1955.
16. Veterinarski Glasnik (Γιουγκοσλαβία) : 1953-1955.
17. Leukemia abstracts (Η.Π.Α.) : 1953-1955.
18. Revista de Ciências Veterinarias (Πορτογαλία) : 1953-1955.
19. Nordisk Veterinaermedicin (Δανία) : 1953-1955.
20. Revista da Faculdade de Medicina Veterinaria (Βραζιλία) : 1953-1955.
21. Annales du Service de la Production Animale (Τυνησία) : 1953.
22. Bulletin de la Société Vétérinaire d'Algerie : 1954-1955.
23. Züchtungskunde (Γερμανία) : 1954 - 1955.
24. Veterinarski Arhiv (Γιουγκοσλαβία) : 1954 - 1955.
25. Medlemsblad for den Danske Dyrlaegeforening (Δανία) : 1954 - 1955.
26. Refuah Veterinarith (Ἰσραήλ) : 1954 - 1955.
27. Revista de Medicina Veterinaria y Parasitologia (Βενεζουέλα) : 1954.
28. Archives de l'Institut Pasteur Hélienique : 1955.
29. Recueil de Médecine Vétérinaire (Ἀλφὸρ - Γαλλία) : 1955.
30. Bulletin de l'Académie Vétérinaire de France : 1955.
31. The Veterinary Record (Ἀγγλία) : 1955.
32. Journal of the American Veterinary medical Association : 1955.
33. The Cornell Veterinarian (Η.Π.Α.) 1955.
34. Anuarul Institutului de Patologie si Igienà animalà (Ρουμανία) : 1955.

Γ'. Συγγράμματα - Διατριβαὶ - Μελέται

1. F. Liêgeois : «Traité de Pathologie médicale des Animaux domestiques» (1955).
2. L. L. Parreira : «Normas Cientificas da Alimentação» (1955).
- 3) Πρακτικὰ τοῦ 1ου Κτηνιατρικοῦ Συνεδρίου Γιουγκοσλαβίας (1954).
- 4) S. Mihajlović : «Plan Fédéral pour le déracinement de la Peste Aviare non typique en Yougoslavie» (1955).

5. Α. Πανέτσος : « Συμβολή εἰς τὴν μελέτην τῶν τριχομοναδῶσεων τῶν κατοικιδίων πτηνῶν ἐν Ἑλλάδι » (1954).

6. Θ. Μανιάς : « Αἱ σπουδαιότεραι μονάδες μετρήσεως τῆς θρεπτικῆς ἀξίας τῶν ζοοτροφῶν » (1955).

7. Ο. Μ. Σ. : « Zoonoses, connaissances et techniques nouvelles » (1954).

8. Ο. Μ. Σ. : « La Rage, techniques de laboratoire » (1955).

9. Ο. Μ. Σ. : « Rapports techniques du Comité d'experts de la rage » (1950 καὶ 1954).

10. Ο. Μ. Σ. « Rapports techniques du Comité mixte FAO/OMS d'experts de la Brucellose » (1953).

11. Ἀνωτάτη Κτηνιατρικὴ Σχολὴ Ἀνωβέρου Γερμανίας : 249 διδακτορικαὶ διατριβαὶ ἐτῶν 1952 - 1955.

Δ'. Ἐπιστημονικὰ Ἰδρύματα καὶ Ἐπιστήμονες ἀποστέλλοντες ἐργασίας καὶ ἀνάτυπα μελετῶν

1. New York State Veterinary College-Cornell University.
2. American Meat Institute Foundation.
3. The Veterinary Laboratory - Ministry of Agriculture and Fisheries.
4. Laboratorium for special Patologi og Terapi-Kgl. Veterinaer og Landbohskoles.
5. Department of Agriculture of the U.S.A.
6. G. Ramon.
7. F. R. Beaudette.
8. L. Salomon.
9. S. F. Scheidy.

Ὁ ἐκ τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν τῆς Ἑταιρείας κ. Ἰ. Μανιατάκης, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας εἶχε τὴν ἀξίαν μιμήσεως ἔμπνευσιν νὰ δωρήσῃ εἰς αὐτὴν σημαντικὸν ἀριθμὸν διαφόρων κτηνιατρικῶν καὶ γεωπονικῶν συγγραμμάτων.

ΣΤΗΛΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Π ρ ό ς

τὴν Συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἐταιρείας.

Ἄ ξ ι ό τ ι μ ο ι Κ ύ ρ ι ο ι,

Δὲν θὰ ἀπαντοῦσα εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κτηνιάτρου κ. Μανιᾶ, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ Δελτίον σας τοῦ τελευταίου τριμήνου τοῦ 1955, ἂν δὲν περιείχοντο εἰς αὐτὴν παρανοήσεις καὶ ἀνακριβεῖαι τινες ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζει τὴν ἐπιχειρηματολογίαν του. Ἄντικρούων τὰς θέσεις τῆς πρώτης ἰδικῆς μου ἐπιστολῆς.

1. Ὁ κ. Μανιᾶς ἰσχυρίζεται ὅτι μὲ ἀνακαλύπτει ἀντιφάσκοντα καὶ γράφει : «... διὰ τοῦ δευτέρου συλλογισμοῦ ἀναιρεῖ (ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ ἐμοῦ) ἀπολύτως τὸν πρῶτον διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδίδεται ὑπὸ μιᾶς τροφῆς σφρίγος καὶ μεγαλυτέρα ἂν οὐχ ἄλλ' ἐν ταύτῳ νὰ μὴ ἀποδίδεται ἀνάλογον ἔργον».

Πλήρης ἡ παρανόησις ! Μὰ πρὸς Θεοῦ ὅταν μία οὐσία προσδίδει σφρίγος εἰς ἓνα ὄργανισμὸν σημαίνει ὅτι κατὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἔργου διαρκοῦντος τοῦ σφρίγος διαπνᾶται ἡ προσδίδουσα τὸ σφρίγος οὐσία ; Δυνατὸν μία οὐσία νὰ προσδίδῃ σφρίγος ἀλλὰ νὰ μὴ ἀποτελεῖ κἂν θρεπτικὸν στοιχεῖον δυνάμενον νὰ ἀποδώσῃ ἔργον. Προκαλεῖ μιὰ οὐσία σφρίγος ἀλλὰ διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἔργου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ σφρίγους δαπανῶνται ὑπὸ τοῦ ὄργανισμοῦ θρεπτικὰ στοιχεῖα. Δυνατὸν ἡ προκαλοῦσα τὸ σφρίγος τροφή νὰ ἔχῃ τοιαῦτα ἐπαρκῆ διαθέσιμα θρεπτικῶν στοιχείων, ἀλλὰ δυνατόν νὰ ἔχῃ ἀνεπαρκῆ διαθέσιμα θρεπτικῶν στοιχείων καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ἄλλαι πηγαι θρεπτικῶν στοιχείων ὑπὸ τοῦ ὄργανισμοῦ διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ σφρίγους παραγομένου ἔργου.

2. Αὐτὰ τὰ ὁποῖα περὶ . . . βιοφυσικῆς ὀψίμως μᾶς διδάσκει ὁ κ. Μανιᾶς δὲν εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ διασκεδάσουν τὸ ἀπόφθεγμα, ὅτι δὲν ἰσχύει ὁ νόμος τοῦ Rubner εἰς τὴν Ζωοτεχνίαν, ἀφοῦ παραδέχεται ὅτι ἰσχύει εἰς «ἀπολύτως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις» (ἄλλωστε καὶ ἐγὼ προῦποθέσεις ἀνέφερον), ἀλλὰ τυγχάνουν «μηδαμινῶ ζωοτεχνικοῦ ἐνδιαφέροντος». Ἄλλὰ ὅταν συγγράφει τις ἐπιστημονικὰς μελέτας δὲν ἀποφθέγγεται, ἀλλὰ ὅπου ὑπάρχει ἐπιφύλαξις ἐπιφυλάσσεται. Πάντως, ὅχι ἐκ τῶν ὑστέρων. Ἐγὼ δὲν ἔκρινα τὰς γνώσεις τοῦ κ. Μανιᾶ, ἀλλὰ τὰ γραφόμενα εἰς τὴν μελέτην του. Καὶ ἐπειδὴ πολὺν θόρυβον κάμνει περὶ τῆς δημοσιεύσεως περιλήψεως τῆς μελέτης του εἰς τὸ περιοδικὸν «Ζωοτεχνία» σᾶς γνωρίζω ὅτι πολλὰ ἐκ τῶν σημείων διὰ τὰ ὁποῖα αἰτιῶμαι τὴν μελέτην του ταύτην καὶ δίδουν περὶ αὐτῆς τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἐνεφάνισα διὰ τῆς πρώτης μου ἐπιστολῆς, δὲν ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐν λόγω περίληψιν. Οὕτε φυσικὰ ἀναφέρεται ὅτι δὲν ἰσχύει ὁ νόμος τοῦ Rubner εἰς τὴν Ζωοτεχνίαν.

3. Ἐπὶ τῆς ἀπορίας τοῦ πῶς εἶναι δυνατόν 332 gr. χαρούπιων νὰ παράγουν 1 kg. γάλακτος ἐνῶ στεροῦνται τοῦ ἀναλόγου λευκώματος, ὁ κ. Μανιᾶς γράφει ὅτι εἰς τὸ σιτηρέσιον ὑπάρχει «ἀφ' ἐνός μὲν μία βασικὴ ἰσοσταθμισμένη μερὶς συντηρήσεως τοῦ ζώου, ἀφ' ἑτέρου δὲ μία ἰσοσταθμισμένη μερὶς παραγωγῆς εἰς ἣν τὰ χαρούπια καλύπτουν. Ἐνα ποσοστὸν σακχάρων καὶ ἄλλων συστατικῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἰσορροπίαν τῆς τελευταίας ταύτης μερίδος». Δηλαδὴ εἰς τὴν περίπτωσίν μας ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ ἰσοσταθμίσουν τὴν μερίδα παραγωγῆς θὰ εἶναι τὰ σάκχαρα καὶ τὰ ἄλλα συστατικὰ ποῦ περιέχουν τὰ χαρούπια. Ἐπομένως, ἂν συμπεραίνω καλῶς, μόνον μὲ τὰ 332 gr. χαρούπιων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἰσοσταθμισθῇ ἡ μερὶς διὰ νὰ παράγῃ τὸ ζῶον 1 kg. γάλακτος. Ἄλλὰ ἡ μερὶς παραγωγῆς δύναται κάλλιστα νὰ ἰσοσταθμισθῇ μὲ οἰανδήποτε, τελείως διαφορετικῆς χημικῆς συνθέσεως τροφήν,

ἀρκεῖ νὰ εἶχε ἡ τροφή αὕτη τὴν ἰδίαν ἐνεργειακὴν ἀξίαν κατὰ τὴν παραγωγὴν γάλακτος τὴν ὁποίαν θὰ εἶχον τὰ 332 gr. χαιροῦ πῖον. Καὶ τὸν ὄρον ἐνεργειακὴ ἀξία ἐπιμερῶς ἀποφεύγει νὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ κ. Μανιάς. Καὶ ἴσως εἶναι ὁ μόνος ὄρος τὸν ὁποῖον θὰ ἤδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ νὰ ἐξηγηθῇ.

4. Εἶναι ἀνακριβὲς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἐπιστολὴν του ἰσχυρίζεται ὁ κ. Μανιάς ὅτι δηλαδὴ διὰ τοὺς «ἀγρότας-Ζωοτέχνους» γράφει ὅτι δὲν κατανοοῦν ἢ δὲν γνωρίζουν τὰς μονάδας μετρήσεως τῶν ζωοτροφῶν καὶ ὄχι διὰ τοὺς ἐπιστήμονας. Ὁ καθεὶς δύναται νὰ διαβάσῃ εἰς τὴν μελέτην του εἰς τὴν σελίδα 7 στίχον 22 ὅτι «δὲν γνωρίζουν ἢ δὲν ἀντιλαμβάνονται . . . πολλοὶ καὶ τῶν τεχνικῶν ἀκόμη» καὶ εἰς τὴν σελίδα 9 στίχον 6 ὅτι «Αἱ μονάδες δὲν εἶναι καλῶς γνωσταὶ εἰς τοὺς ἀγρότας καὶ ζωοτέχνους». Δὲν φαντάζομαι διὰ τοῦ ὄρου «Τεχνικοὶ» νὰ ἐννοεῖ τοὺς ἀγρότας οὔτε διὰ τῆς φράσεως «εἰς τοὺς ἀγρότας καὶ ζωοτέχνους» νὰ ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ τοὺς «Ἀγρότας - Ζωοτέχνους». Ἦτο ὁμολογουμένως λίαν ἀτυχεῖς ἡ διαπίστωσις τοῦ ὅτι οἱ τεχνικοὶ καὶ οἱ ζωοτέχναι δὲν γνωρίζουν ἢ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὰς μονάδας μετρήσεως τῶν ζωοτροφῶν!

5. Ὁ κ. Μανιάς διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ἐπανερχεται ἐπὶ τῆς βιολογικῆς ἀξίας τοῦ λευκώματος τῆς βρώμης ἰσχυριζόμενος καὶ πάλιν ὅτι ὁ Mitchell ἔχει δώσει διὰ τοὺς ἐπίμους β.ἀ. 78 διὰ τὸ λεύκωμα τῆς βρώμης καὶ β. ἀ. 67 διὰ τὸ λεύκωμα τοῦ σίτου. Ἄλλ' ἐὰν τούτο πράγματι συμβαίνει τότε ὁ κ. Μανιάς εἶναι ἀσυνεπὴς πρὸς τὰς ἐκ τῶν ὑστέρων διδασκαλίας του διότι εἰς τὴν μελέτην του δὲν ἀναφέρει εἰς ποῖον εἶδος ζώου ἡ βρώμη ἔχει β.α. 78 καὶ διότι χρησιμοποιεῖ τὸ δεδομένον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἰσχύει (κατὰ τὸν κ. Μανιᾶν πάντοτε) διὰ τοὺς ἐπίμους, διὰ νὰ ὑποστηρῆ τὴν ἀνωτερότητα τῆς βρώμης εἰς τοὺς . . . ἵππους. Αὐτὸ μοιάζει μὲ τὸ «δῶσκαλε πὺ δίδασκες . . .».

Παραθέτω κατωτέρω μερικὸς ἀριθμοὺς διδομένους ὑπὸ τοῦ Mitchell εἰς ἄρθρον του εἰς τὴν Journal of Biological Chemistry 95, σελ. 263 - 281 καὶ ἐπιβεβαιωμένους καὶ σήμερον (1955) ὑπὸ αὐτοῦ τούτου τοῦ Mitchell εἰς Γερμανικὸν δημοσίευμα τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς χεῖρας μου, οἱ ὁποῖοι ἀριθμοὶ δὲν συμφωνοῦν μὲ τοὺς ὑπὸ τοῦ κ. Μανιᾶ διδομένους (βρώμη β. ἀ. 78 σίτος β. ἀ. 67).

Ἀριθμοὶ τοῦ Mitchell

Ζωϊκοὶ μῦες (Animal muscle)	Βιολογικὴ ἀξία :	76
Σόγια (Soybeans)	>	> 75
Βρώμη (Oats)	>	> 65
Ἀραβόσιτος (Whole corn)	>	> 62
Σίτος (Whulewhat)	>	> 67

Καὶ τὰ πειράματα τοῦ Mitchell εἶναι βεβαίως ἐπὶ ἐπιμῶν (rats).

6. Ἀνακριβῶς ὁ κ. Μανιάς πληροφορεῖ τοὺς ἀναγνώστας σας ὅτι ὁ Morisson ἀπὸ οικονομικοὺς λόγους ἀναγκάζεται νὰ συστήσῃ μίγμα καρπῶν ἀντὶ βρώμης μόνης κατὰ τὴν διατροφὴν ἐργαζομένων ἵππων. Ἴδου ἡ περιεκτικὴ τοῦ Morisson ἐκ τοῦ βιβλίου του Feeds and Feeding σελίς 494 στίχος 9 - 13 τῆς 21ης ἐκδόσεως : «While oats are unexcelled for horses both scientific experiments and the experience of farmers have shown clearly that other grains and also combination of grains and other concentrates may be substituted for oats without injury to the condition, the wind, the endurance or even the spirit of horses». Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι : «Ἐνῶ ἡ βρώμη εἶναι ἀπαράμιλλος διὰ τοὺς ἵππους, ἐπιστημονικὰ πειράματα καὶ ἡ πείρα τῶν ἀγροτῶν ἔδειξαν καθαρῶς ὅτι ἄλλοι σπόροι καθῶς

ἐπίσης συνδυασμοὶ σπόρων καὶ ἄλλων συμπεπυκνωμένων τροφῶν μποροῦν νὰ εἶναι ὑποκατάστατα διὰ τὴν βρώμην χωρὶς ζημίαν εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν, τὸν ἀέρα, τὴν ἀντοχὴν ἢ ἀκόμη καὶ εἰς τὸ σφρίγος τῶν ἵππων».

Αὐτὰ λέγει ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Cornell Morrison, τὰ ἀντίθετα ἰσχυρίζεται εἰς τὴν μελέτην του ὁ κ. Μανιάς.

Ἄλλὰ ὁ κ. Μανιάς ὀλίγον ἐπρόσεξε τὰ βιβλία κύρους. Ἄν τὰ ἐπρόσεχε ὡς ἄφειλε δὲν θὰ ἔλεγε εἰς τὴν ἐπιστολὴν του ὅτι «Οὐδόλως ἰσχύει τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Μανιάτη ἀναφερόμενον ὅτι καὶ ὅτι προκαλεῖ τὴν κανονικότητα τῆς λειτουργίας τοῦ πεπτικῆς συστήματος διότι ἡ βρώμη δημιουργεῖ μίαν χαλαρὰν μάζαν εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ζῴου εὐκίνητον δι' ὃ καὶ δὲν προκαλεῖ (τὰ εἰρωνικὰ ἀποσιωπητικὰ εἶναι τοῦ κ. Μανιά) κοιλικούς», διότι αὐτὸ δὲν τὸ λέγω ἐγὼ ἀλλὰ πάλιν ὁ Morrison εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον του καὶ εἰς τὴν σελίδα 493 § 689. Ἴδου τὸ ἀγγλικὸν κείμενον: «Because of the bulky hulls oats are the safest of all grains for the horse. They form a loose mass in the stomach that can be easily digested, while such heavy feeds as corn, wheat or barley tend to pack sometimes causing colic». Αὐτὰ γράφει ὁ Morrison, ὁ κ. Μανιάς ὅμως τὰ εἰρωνεύεται μὲ ἀποσιωπητικὰ !!

Ὑπὸ τὰς συνθήκας λοιπὸν ταύτας δὲν προτίθεται νὰ δώσω συνέχειαν εἰς τὴν συζήτησιν.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν

Παν. Κ. Μανιάτης

Γεωλόγος - Ζωοτέχνης

BIBLIOKRISIAI

ΚΩΝΣΤ. ΒΛΑΧΟΥ, Καθηγητοῦ τῆς Μαιευτικῆς ἐν τῇ Κτηνιατρικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης: **1ον. Σημειώσεις μαιευτικῆς μετὰ παθολογίας νεογενήτου. 2ον. Σημειώσεις τεχνητῆς σπερματεγγύσεως.**

Ὁ γράφων εἶναι εὐτυχῆς ὁσάκις τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρεία νὰ ἀναφέρῃ καὶ νὰ σχολιάσῃ τὴν ἐκδοσὴν καὶ νέου Κτηνιατρικοῦ Συγγράμματος τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ ἐμπλουτίσῃ τὴν μέχρι σήμερον τόσον πτωχὴν Ἑλληνικὴν Κτηνιατρικὴν Βιβλιογραφίαν.

Ἦδη, μετὰ τὰς Σημειώσεις Συγκριτικῆς Ἀνατομικῆς καὶ Ἱστολογίας τοῦ καθηγητοῦ κ. Σ. Μιχαήλ, καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Βλάχος ἐξέδωκε τὰς ἐν ἐπικεφαλίδι ἀναφερομένας Σημειώσεις Μαιευτικῆς καὶ Τεχν. Σπερματεγγύσεως.

Ἄν καὶ αἱ Σημειώσεις αὗται προορίζονται κυρίως διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς, ἀποτελοῦσιν ἐν ἀπολύτως ὀλοκληρωμένον καὶ συγχρονισμένον σύγγραμμα περιέχον πάντα τὰ χρήσιμα δεδομένα ἀλλὰ καὶ ἐμπλουτισμένον μὲ ὄλας τὰς νεωτέρας προσκτήσεις τῆς Ἐπιστήμης.

Αἱ ἀνωτέρω σημειώσεις διαιροῦνται εἰς δύο τόμους. Ὁ πρῶτος, ἀσχολεῖται τὸ μὲν μὲ τὴν κυρίως Μαιευτικὴν (Φυσιολογία καὶ Παθολογία τοῦ θήλεος κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην, τὸν τοκετὸν καὶ τὴν λοχείαν ὡς καὶ τὴν ὑγεινὴν τοῦ νεογενήτου) τὸ δὲ μὲ τὴν στειρότητα (Φυσιολογίαν καὶ Παθολογίαν τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τῶν μαστῶν).

Ὁ δεῦτερος Τόμος (Σημειώσεις Τεχν. Σπερματεγγύσεως) μετὰ βραχείαν ἱστορικὴν ἀνασκόπησην τοῦ θέματος περιλαμβάνει τὴν φυσιολογίαν τοῦ γεννητικοῦ συστήματος τοῦ ἄρρενος, τὴν τεχνικὴν τῆς Τεχν. Σπερματεγγύσεως γενικῶς ὡς καὶ

τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς εἰς τὰ διάφορα ζῶα (βοοειδῆ, πρόβατα, αἴγας, καὶ μόνοπλα) εἰδικώτερον.

Δεδομένης τῆς ὁσημέραι αὐξοῦσης σπουδαιότητος τῶν νοσημάτων τῆς ἀναπαραγωγῆς, ὡς καὶ τῆς εὐρείας ἐφαρμογῆς τῆς Τεχνητῆς Σπερματεγγύσεως εἰς τὰ κατοικίδια ἡμῶν ζῶα, ἡ ἐκδοσις τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Βλάχου τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζεται ἀπὸ πληρότητα ἐννοιῶν, γλαφυρότητα γλώσσης καὶ πλοῦτον ἐπιστημονικῶν δεδομένων προορίζεται νὰ προσφέρῃ πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς πάντας τοὺς συναδέλφους εἰδικώτερον δὲ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὰ ἐπίκαιρα ταῦτα θέματα.

K.B.T.

A. Γ. ΠΑΝΕΤΣΟΥ : Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τῶν τριχομοναδῶσεων τῶν κατοικιδίων πτηνῶν ἐν Ἑλλάδι. (Διατριβὴ ἐπὶ ὑψηλοῖς, Θεσσαλονίκη 1954).

Ἐν τῇ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον διατριβῇ τοῦ ὀ ἐκλεκτοῦ συναδέλφου κ. Ἀγ. Πανέτσου, πραγματεύεται ἐν ἐκτίσει περὶ τῶν τριχομοναδῶσεων τῶν πτηνῶν, αἱ ὁποῖαι διεγνώσθησαν τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τὸ 1952

Ἡ ἐν λόγῳ μελέτῃ διαιρεῖται εἰς τρία μέρη :

Τὸ πρῶτον, περιλαμβάνει γενικὰς περὶ τριχομονάδων γνώσεις. Τὸ δεύτερον, ἀφιερῶνται εἰς τὴν βιβλιογραφικὴν περιγραφὴν τῶν τριχομοναδῶσεων τῶν κατοικιδίων πτηνῶν καὶ τὸ τρίτον τέλος, περιλαμβάνει τὴν προσωπικὴν τοῦ συγγραφέως συμβολὴν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀνωτέρω νόσων παρ' ἡμῶν.

Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος ὁ συγγραφεὺς περιγράφει τὰς διαπιστωθείσας ὑπ' αὐτοῦ μορφὰς τριχομοναδῶσεων ἐπὶ ὀρνίθων, περιστέρων, νεοσσῶν, μελεαγρίδων κ.λ.π., Ἐπὶ τῶν περιστέρων παρετήρησεν μίαν ἄγνωστον μέχρι σήμερον ἐνὸς οἴσιον, τὴν ὀφθαλμικὴν. Ἐν συνεχείᾳ προβαίνει εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν τριχομονάδων ἐν καθαρᾷ καλλιέργειᾳ τόσον εἰς εἰδικὰ θεραπευτικὰ ὑποστρώματα, ὅσον καὶ ἐντὸς ἐμβρυοφόρων ὄντων ὀρνίθων, ἐπιτυχῶν ἀκολούθως τὴν πειραματικὴν ἀναπαραγωγὴν τῆς νόσου ἐπὶ νεοσσῶν καὶ ὀρνιθίων. Τέλος, ὁ συγγραφεὺς, κατόπιν μακρῶν δοκιμῶν διὰ διαφόρων χημειοθεραπευτικῶν καὶ ἀντιβιοτικῶν μέσων, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἀποτελεῖ σημαντικὴν συμβολὴν αὐτοῦ εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς θεραπείας τῆς νόσου, ὅτι ἡ φαινοθειαιζίνη θεραπεύει πλήρως τὰς τριχομοναδῶσεις, ἰδίᾳ τοῦ ἐντέρου, τῶν κατοικιδίων πτηνῶν.

Ἡ ἐξ 152 σελίδων διατριβὴ αὕτη, περιέχουσα πλείστας εἰκόνας καὶ ἄφθονον βιβλιογραφίαν, γεγραμμένη δὲ εἰς γλῶσσαν ἀπλὴν καὶ γλαφυράν, ἀποτελεῖ πολυτίμον συμβολὴν τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς ἑλληνικῆς κτηνιατρικῆς ἐπιστήμης.

K.B.T.

ΔΙΟΝ. Π. ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ, ἱατροῦ : Ἀρρώστιες, γίαιτροὶ καὶ Φάρμακα. Ἀθήναι 1956

Σπανίως ἔχει κανεὶς τὴν καλὴν τύχην νὰ ἀναγνῶσῃ ἐν βιβλίῳ τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ταῦτοχρόνως τόσον διδακτικὸν ἄλλὰ καὶ τόσον ἐπαγωγόν.

Πράγματι τὸ βιβλίον τοῦ κ. Τουλιάτου εἶναι πραγματικὴ Ἱατρικὴ Ἑγκυκλοπαιδεῖα ἡ ὁποία χάρις εἰς τὸν εὐχάριστον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον εἶναι συγγεγραμμένη ἀπευθύνεται πρὸς πάντα διανοούμενον τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἡ Ἐπιστὴμη χωρὶς οὐδὲλως νὰ τον κουράξῃ.

Τὸ κατόρθωμα ὁμως αὐτοῦ νὰ συνδυάξῃ τις τὸ διδακτικὸν μὲ τὸ ἐπαγωγόν, μόνον ἀνθρώποι προικισμένοι μὲ λογοτεχνικὸν ταλάντον συμπληρούμενον ἀπὸ ἀπειραντον μόρφωσιν δύνανται νὰ πραγματοποιήσῃ.

Ἰδιαιτέρον πάντως ἐνδιαφέρον τὸ ὄραϊον τοῦτο βιβλίον παρουσιάζει διὰ τοὺς κ.κ. Ἱατροὺς καὶ Κτηνιάτρος διότι κατατοπίζει αὐτοὺς ἐπὶ τῆς τεραστίας συμβολῆς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς συγχρόνου Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης.

Ὅφείλονται ὅθεν χάριτες εἰς τὸν συγγραφεὴ ὁ ὁποῖος μὴ φειδόμενος κόπων καὶ δαπανῶν ἐξέδωκε ἐν τόσον εὐχάριστον καὶ χρήσιμον βιβλίον.

K.B.T.